

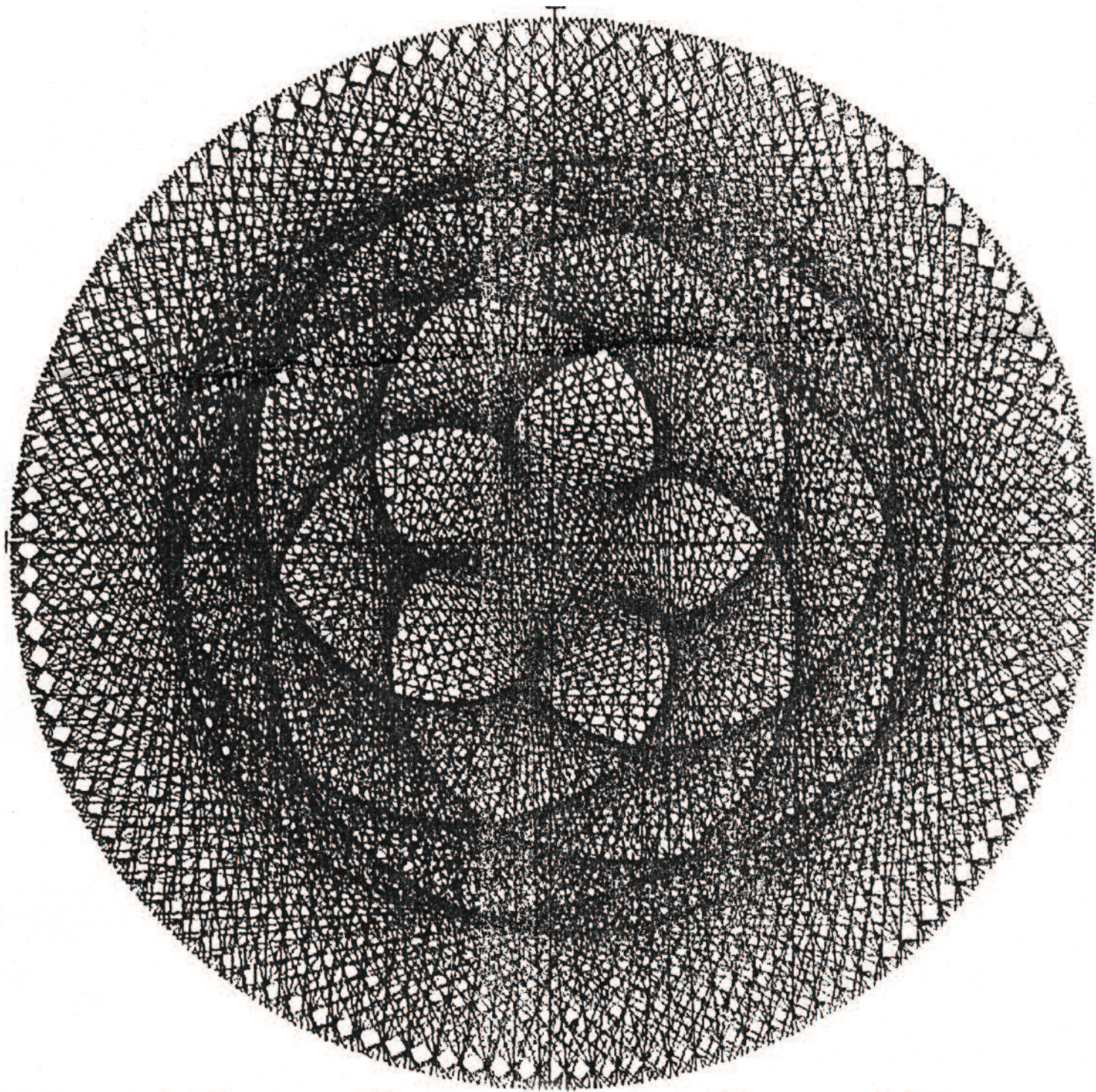
ЖИТНО ЗЪРНО

списание за духовна култура

3-4/2002

- **В БРОЯ:**
- **Светът на животните**
- **Картите Таро**
- **Френология**
- **- Челото на човека**

Това са пространствените движения (отбелязани от свързващите линии) Венера – Земя, непрекъснато нанасяни на интервал от 3 дни, 1000 пъти (т. е. в продължение на 8 години). Мащаб – в милиони километри. Слънцето е в центъра на координатната система. Ако се свържат позициите на съвпадение на двете планети, се получава почти точен пентаграм; това означава, че в отрязък от осем години образуващият се пентаграм е завъртян с около 2,4 градуса спрямо началната позиция.

сп. Новалис, 1-2/2002

Продължител
на списание „Житно зърно“
излизало от 1924 до 1944 г.
основано от ученици
и последователи
на Учителя Петър Дънов

Редакционна колегия:

Георги Стойчев
Мария Кисова
Д-р Светла Балтова
Татяна Йорданова
Иванка Кръстева
Живко Стоилов

адрес: Пловдив 4000
ул. „Софроний Врачански“ 5А

e-mail:

jitnozrno@hotmail.com

тел.: 032/235 080

Художествено оформление
Борис Стоилов

Предпечатна подготовка и печат
Издателска къща „Хермес“ ЕООД

ISSN 0861-427X

ДУХОВНО ОБЩЕСТВО

© БЯЛО БРАТСТВО

© Издателство „Бяло братство“

СЪДЪРЖАНИЕ

ЖИВОТО СЛОВО

Смисълът на историята *Бейнса Дуно* 3

ШКОЛАТА

С ученика Аверуни *Милка Аламанчева* 5

Чистота *по беседи на Учителя, д-р В. Велев* 9

Челото на човека *Георги Радев* 11

СИМВОЛИТЕ В БИБЛИЯТА

Девиците и светилниците *Учителя* 13

СВЕТЪТ ОКОЛО НАС

Животните 15

ПОГЛЕД НАВЪТРЕ

Размисли за ябълката, змията и двойната спирала

Иван Попов 21

Сърце и ум *Джоузеф Пиърс* 24

Българин да се наричам *Стефан Петров* 27

Картите ТАРО *Валентин Томберг* 30

ОГНИЩА НА ДУХА

Замъкът Карлщейн *д-р Св. Балтова, Т. Йорданова* 35

Мекотата на камъка *изкуството на М. Бочукова* 39

ЕДИНСТВОТО НА ЖИВОТА

Мирът *Борис Николов* 40

Едно завръщане към себе си, едно пътуване

във времето, едно възкресение *Анелия Кузманова* 41

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ

Рила Врата към Агарта 46

Доброто разположение 45

Свещени гуми на Учителя 45

Факти, закони, принципи т. I т. II 46

Към извора 46

Изворът на Доброто 46

Гласът на любовта 46

Пътят към свободата 46

Енциклопедичен речник 46

Вдъхновение 46

Доброто побеждава *Б. Николов* 47

Стъпки по небето *Д. Баракова* 48

Прераждане и еволюция *Хр. Нанев* 50

Стиховете в броя са на Добриня Баракова

Мили приятели, живеем във вълнуващо, преломно време, когато от човека се изисква да промени подхода към себе си и света. В бездуховността на времето ни въпреки всичко поклънаха и се развиват предвестниците на новото. Ако всеки ден отново и отново търсим вечния извор на светлина, това ще промени изискванията, очакванията и реакциите ни, ще ни направи извор на любов и хармония – това, за което моли в своя разговор с Бога Свети Франциск.

Молитвата на Св. Франциск от Асизи

Господи, направи ме оръдие
на Твоята благодат.
При омразата нека посея любов;
при обидата – прошка;
при съмнението – вяра;
при отчаянието – надежда;
при тъмнината – светлина;
при тъгата – радост.

О, Божествени Господарю, благослови ме
не да търся утешение, а да утешавам;
не да бъда разбиран, а да разбирам;
не да бъда обичан, а да обичам;
защото давайки, получаваме;
защото като прощаваме,
биваме опростени;
и защото умирайки,
се раждаме за вечен живот.

СМИСЪЛЪТ НА ИСТОРИЯТА

Учителя

Има една нова философия, която хората трябва да проучат, за да избегнат ненужните страдания в живота си. Човечеството е влязло в нова фаза на своето развитие, затова му е необходима и една нова философия, нови разбирания, за да може да се справи с новите положения и изисквания на живота.

Сега хората се спират на индивидуалния живот, като че ли той е всичко. Смисълът на живота е в цялостността, в Цялото. Здравето на човека не седи само в здравето на неговите пръсти, крака, ръце и пр., то седи в целия организъм.

Има един общ исторически процес, има една космична история, която поставя живота в нова светлина, която ни разкрива, че животът има преди всичко едно общо и велико предназначение; и няма защо да се безпокоим за личния си живот, защото всеки от нас е един малък орган в този сложен Космичен процес на живота и трябва да изпълнява разумно своята функция.

Сега учените знаят много малко за първите народи, които са се явили на Земята. А за това има достатъчно исторически данни. Сега хората почти нищо не знаят за Полярната и Хипербореиската раси, които са били епохи на велика култура, за която има запазени спомени само в легендите. Това е златната епоха, за която говори гръцката митология; това е райският живот на човечеството, за който говорят религиите. Съвременните народи не знаят също и за Лемурийската раса, в която човечеството попадна в едно отклонение от нормалния си развой и дойде до положението, което в религиите наричат грехопадение. Но като стигнем вече до Атлантската раса, за нейното съществуване и култура има много исторически и писмени паметници. И все пак тези факти не могат да ни дадат ясна представа за историческия процес в онази далечна епоха. Но окултната наука познава този процес още от Полярната епоха и го проследява до наши дни.

Познанията на сегашните учени се отнасят повече до настоящото състояние на този процес – до историята на Бялата раса. И тази Бяла раса се е развила в редица погреси и народности. В нея се разграничават три големи погреси: Англосаксонска, в която влизат англичани, германци, шведи, норвежци, датчани; Латинска, в която влизат французи, италианци, испанци, и Славянска, в която влизат руси, поляци, чехи, югославяни и българи. Но всички тези погреси принадлежат към петата погреса на Петата (Бялата) раса: към нейната първа погреса принадлежат индусите, към втората погреса принадлежат иранците (перси-

те), към третата принадлежат египтяните и асировавилонците, към четвъртата принадлежат гърците и римляните, а към петата погреса принадлежат, както казах, англосаксонците, латинците и славяните. Но освен народите от тези погреси гнес по лицето на Земята има племена, изостанали от Лемурия, а по-голямата част от населението на планетата е от Атлантската раса – китайци, японци, монголци и всички жълти и червенокожи принадлежат към Атлантската раса. Всички тези народи досега се намираха в едно спящо състояние, развитието им беше в застой. И европейските народи сега се стремят да ги събудят, но важно е как ще ги събудят.

Един ген Бялата раса ще се намери в затруднено положение, защото събужда в жълтата раса национално-расовите стремежи и виждаме, че тя в лицето на Япония, а после и на Китай започва да се организира за борба с Бялата. Затова белите трябва да бъдат помни в събуждането и организирането на жълтата раса, иначе цялата бяла раса ще се намери в едно голямо противоречие. За да се избегне това, европейците трябва добре да познават развитието на историческия процес, в който участват, и да знаят своята роля в него. Но със спекулативния си ум те искат да надхитрят природата и някой път сполучват, обаче тя е по-умна и всякога ще им даде такъв урок, че ще помнят.

Има една всемирна Душа, която живее във всеки човек и тази Душа всеки трябва да слуша. Тя е общото във всички хора, тя е вътрешната връзка, която обединява всички човеци в едно. От незапомнени времена хората я кръщават с различни имена. Всемирната Душа разбира всичко и в когото живее тя и който я слуша, е блажен. А който не я слуша, е нещастен. За да открие присъствието на тази всемирна Душа в себе си, всеки трябва да направи един малък опит и да се увери в това. Но ако искате тя да уреди само вашето щастие, изолирано от щастие на цялото, никога няма да откриете нейното присъствие. Вие не можете да я направите слугиня, да се занимава с вашите гребнави всекидневни грижи.

Нашите мисли, чувства и постъпки, това са факторите, които градят целия наш живот и живота на народите и на цялото човечество. Всички мисли, желания и постъпки, с които живее един народ, се отразяват върху неговия бит. Ако например той е земеделски, ще се развият известни черти в неговото лице, които няма да ги има в друг народ; ако той е индустри-

ален, други черти ще се развият; ако един народ се занимава повече с изкуство или с технически науки, или с религията, те все ще оставят известен специфичен отпечатък върху лицето. При религиозните хора например, известни мускули се усилват, други отслабват. Всеки индивид се влияе от онези качества, които функционират в даден случай в народа, към който принадлежи. Ако се роди в англосаксонската раса, личните чувства ще бъдат развити до максимум в него. У англичаните са развити благородните лични чувства. В която и раса да сте, вие не можете да избегнете влиянието на общите качества на расата и народа. Вие не можете да бъдете независим, понеже сте само орган в един организъм. Българите например, по какво се отличават? У тях твърдостта е много силно развита. На това се дължи упоритостта на българина. Твърдостта – това е едно божествено чувство у човека. Понякога тя минава в инат и твърдоглавие, но те са аномални отклонения от правилното развитие. Когато е развита нормално, тя е сила на волята. Волята без твърдост не може да бъде пълна.

Всички народи представляват органи на едно цяло. И всеки народ според мястото и функцията си развива и съответните качества, които ще бъдат общо достояние. Общите придобивки, достигнати с колективните усилия на цялото човечество, ще бъдат общо благо за цялото човечество. Но това върви по един разумен закон. Сега човечеството още не е дошло до онази степен на развитие, при която могат да се социализират благата. Но то върви в това направление и не е далеч денят, когато ще го постигне. Всеки един човек работи повече или по-малко за повдигането на цялото човечество; и всички народи работят за повдигането на човечеството.

Защото историческото развитие не е произволен механичен процес, а един сложен психически и организически процес, който се развива под вещното ръководство на велики космични същества. Но понеже в този голям процес на човека е дадена свобода на избор, той прави много грешки, които му струват скъпо, но пак послужват за общото повдигане. Ако историческият процес се гледа в тази светлина, ще ни станат понятни много непонятни иначе явления в историята на човечеството. В този смисъл и войните се използват за добро, но те не са дело на великите космични ръководители на историческия процес, както мислят някои, които имат само книжни и елементарни познания по окултизма, а са резултат на свободния избор на човека да живее по един или друг начин. А космичната Разумност само ги използва за добро, тъй както земеделецът използва тора. Така че войните, социалните кризи и бедствия, не са предвидени в първичния план на историческото развитие, но са резултат от свободния избор на съществата, които участват в този процес. Те не са необходимост, а са вметнати явления, обусловени от стечението на известни обстоятелства. Така че всичко, което става в историята и природата, ще се използва за добро – не от наше лично гледище, но понеже над човешката раса има друга една, по-нап-

реднала раса, която ръководи събдините на сегашното човечество, тя използва всички наши погрешки като тор за нашето растене. Това е една раса, която е съществувала преди появата на сегашния човек на Земята. За нея се загатва в Библията със следната фраза: „И Духът Божий се носеше над повърхността на земята.“ И дълго след това Бог направил човека. Това са разумни същества, които са били на Земята преди сегашния човек и главният център на които е било Слънцето. Предполага се, че тази раса е живяла и живее на Слънцето и оттам е направлявала и направлява развитието на расите на Земята, на Венера, на Меркурий, на Марс и на всички останали планети – според окултната наука на всички планети има хора, които са направлявани от тази раса, която живее на Слънцето.

Единственото нещо, което спъва съвременните народи, семейства и индивиди е, че не разбират и не подтикват Любовта. Поставянето на Любовта като основа на живота е основа на всяко възпитание. И когато осъзнаем, че всяко живо същество на своето място има като нас право да живее, тогава Любовта е започнала да функционира в нас. Каквото и да е това същество, то има право да живее. Да ви е приятно, като гледате живота, доброто и Любовта у другите – това значи да не подпушвате Любовта.

Във великия исторически процес всеки един народ си има свое място и своя функция и когато изпълнява функцията си както трябва, той живее и се повдига, и заедно с това повдига цялото човечество. А всеки народ, който се противи на великите творчески импулси на Любовта, които са двигател на историята, се залачва от лицето на Земята. Няма защо да ви привеждам факти в това отношение, защото историята е пълна само с такива факти.

Силата, която ще ни освободи от ограниченията и робството, е вътре в нас. Ако не беше така, ние бихме били вечни роби на механичните сили и условия. Самият факт, че човечеството надмогва и използва условията и силите, говори, че силата е в него.

Затова всички трябва да работим за обединение на народите. Работете за себе си, работете за семейството си, работете за народа си, и работете вътрешно за обединение на цялото човечество, за идването на Царството Божие – да се даде свобода на всички.

Това е новата философия на Любовта, която, като се приложи в живота, ще разреши всички мъчности, ще ни даде нова насока и ще осмисли живота ни.

Всички еднакво вярват в светлината, във въздуха, във водата и в хляба. Това е най-доброто верую, в което няма разногласия. Това е веруюто на Любовта. И когато Любовта влезе в живота ни, той става лек и приятен.

Вечният живот сега е познанието на Бога, в Когото живеем и който живее в нас. Това са великите перспективи на бъдещето, които са цел и смисъл на цялото историческо развитие.

Резюме от Влад Пашов

С УЧЕНИКА АВЕРУНИ

(спомени на Милка Аламанчева за Савка Керемедчиева, стенографка на Учителя)

Савка е била на 4 години, когато Учителя е отишъл у тях. Майка ѝ Тереза е германка, от Берлин. Баща ѝ Георги е преселник от Македония, железничар. По това време са живеели в Цариброд. Учителя е обикалял цяла България, села и градове, главно със задача да изследва българския народ, предимно френологично. Когато посещава Цариброд, 2-жа Тереза отива в читалището да чуе лекцията му по френология, защото се интересувала от духовните и окултни познания за живота. След лекцията тя поканва Учителя у дома си на разговор. Като влиза у тях, той се вглежда в четиригодишното дете, взема го на колене и започва да измерва главата му. Савка поглежда майка си и казва: „Мамо, какво ми прави този човек?“ А Учителя казва на майката: „Каква мома ще стане тя!“

От този момент връзката на Учителя Петър Дънов и семейство Керемедчиеви е непрекъсната. След това те се преместват да живеят в София, където се установява и Учителя през 1914 г. Савка е била много ученолюбива. Учителя казва за нейния нос, че е лъжица, която е дошла на Земята да гребе духовно знание. Сестра Тереза, майката на Савка, става редовна посетителка на беседите и лекциите на Учителя. На 12 години Савка, тайно от родителите си, посещава Учителя и му казва: „Вие сте дошъл Учител на Земята и аз искам да се уча при Вас.“ Учителя ѝ казва: „Никому няма да казваш това. Ще си купиш едно Евангелие и ще го четеш. Когато го разтваряш за първи път, ще си сложиш пръста на някой стих и ще следиш какво ще ти се падне.“ Когато тя разтваря Евангелието за първи път, пада ѝ се следното: „Велико е, славно е да служи човек на Бога и да пребъдва в Любовта Му!“ На тези години представата ѝ за Любовта на Бога е тази, че тя трябва да се скрие в Неговата пазва – представата на дете за своя родител.

Минават две години. Савка е вече на четиринадесет години. Тя пак отива при Учителя. Той я посреща, подавайки ѝ двете си ръце, и ѝ казва: „Добре дошъл при мене, мой добри и верни Аверуни.“ Тя е направила един

детски жест да го прегърне. Учителя се усмихва и ѝ казва: „Не си ти, не си ти, това е майката.“ „Аз съм Учителю, аз съм.“ Когато си отива в къщи, тя отваря Евангелието и ѝ се пада следният стих: „Не знаете ли, че сте храм Божий и Дух Божий живее във вас?“ Този стих ѝ е произвел невъобразимо впечатление и тя го поставя за основа на целия си бъдещ живот. „Храм Божий“ – думи, свързани с чистотата и светостта в живота.

Минават много години, през които Савка посещава училището. През това време посещава частно Учителя и той ѝ преподава духовно знание. Тя усилено изучава Библията, Евангелието, учи известни стихове наизуст. Изучава френология, хиромантия, рисуване, диагностика. Веднъж тя със смях ми каза: „Аз изучих даже педология, но това няма да го казваш никому, нали?“ Всичко, което изучаваше, го проучаваше много дълбоко. Винаги се е стремяла да намери истинското знание. Често пъти е изпадала в много противоречия между окултното, мистичното и официалното познание. Много често е плакала пред Учителя и го е питала: „Учителю, где е истината?“ Учителя ѝ казва: „Ти ще я намериш.“ При изпити е имало случаи, когато е учила в стаята на Учителя и това е ставало предимно при философските въпроси. А между това, цели 20-30 години тя е била в непрекъснати наряди с Учителя, казвала е формули и молитви и е изучавала Словото. Тя непрекъснато е молела Учителя да ѝ дава духовни задачи и при изучаване на известни стихове, имала е и духовни опитности. Например лекувала се е със стихове от Евангелието, когато е ослепяла. Учителя ѝ е дал как да използва Евангелието, Завета на цветните лъчи, спектъра. В продължение на 7 дни, денонощно, на всеки кръгъл час тя се е молела за своето оздравяване. На седмия ден тя оздравяла напълно. Елена Андреева в своите спомени пише, че Савка се е оплаквала, че не вижда Учителя на два метра пред себе си, когато е стенографирала.

При друг случай получава изкривяване на лицето. Учителя отива при стенографките и

пита: „Къде е Савка?“ А парализата ѝ била на дясната половина на лицето. Учителя ѝ се кара. Тя избягва и отива в гората, скрива се и плаче. Учителя пак идва и пита стенографките: „Къде е Савка?“. Елена отива да я търси и я намира свита на кълбо в гората да плаче. Савка отива при Учителя и Той пак започва да ѝ се кара. Тя пак избягва. Вечерта идва пак Учителя: „Къде е Савка?“ Пак ѝ се кара. И когато Учителя си тръгва третия път, лицето ѝ отново придобива нормалния си вид.

Учителя ѝ е давал съвети как да се облича, как да реши косите си, какви грехи да носи. В известни периоди на своя живот тя е живяла много усамотено. Имала е контакт само с тези, които я обичат.

Известен период Учителя ѝ диктува „Свещени думи на Учителя към ученика“. Когато е била на 23 години, на един Петров ден, на Рила, поднася на Учителя книгата „Свещени думи на Учителя към ученика“, която е подготвила за печат. Учителя отхвърля книгата категорично. Тя изпада в голямо противоречие, скръб, учудване. В тази книга са идеите, мислите на нейния живот, на които тя е получила отговор и тези Истини, които Той ѝ е дал, Той ги отхвърля. Тя искала да умре. Една сестра я намира край езерото. „Защо?“ – се пита тя. Между това, Учителя приема подаръци – ризи, сладки, баници, грехи. Приема ги с усмивка, с благодарност. А тази книга, която тя е написала с цената на своя живот, Той категорично отхвърля. Има и друга версия защо Учителя е отхвърлил книгата – добавила е неподходящи цитати от беседите. Едва след седем години разбира причините за отхвърлянето, когато е посетила една пиеса в Народния театър – „И бедността не е порок“. Тя излиза от театъра, целувайки една от стените му, и си отива с едно просветление. Тя е млада и ще се развие гордост в нея при успехите, които има. Надмощието над другите, слабата е опасна. Учителя я е пазил от ревността и злобата на някои от окръжаващите на Изгрева. След още седем години един ученик, на когото тя поднася книгата, извиква възхитен: „Тя трябва да бъде издадена!“ Още на другия ден изваждат 500 стиха, редактират ги и ги дават за печат. Това е в 1938 година. Помощникът ѝ е бил брат Боян Боев.

Непрестанните ѝ посещения при Учителя бяха съблазън за много приятели. Те не знаеха истинската работа, която свързваше Учителя с ученика извън духовната работа: Савка беше непрекъснато на Неговите лични услуги и ги вършеше така, както Той ги желаше. Нека приятелите да знаят, че Учителя

имаше изтънчени навици и вкусове. Всичко това, което правеше в личния си живот, беше първо по рода си. За да направиш услуга на един Учител като Него, трябва да познаваш Неговия личен, частен живот. Учителя имаше доверие в този ученик и свободата се проявява според неговото естество. Големите хора са непонятни за обикновения уробен на човека и много неща се разбират съвършено погрешно. Учителя беше извънредно изтънчен и фин. Често пъти ние Го измъчвахме с налагане на нашите вкусове. Измъчвахме Го с нашите неразбирания. И при Неговата Любов и отстъпчивост, Той ни се подчиняваше и страдеше. При един случай, когато една сестра искаше да се вмъкне в стаята Му, за да направи някои услуги, за да се избегнат известни пререкания, Той отпратил всички, които са били около Него и останал сам. Аверуни не отива няколко дни при Него. На третия ден тя Го заварва сам и тъжен. През тези дни Той си е подреждал всичко сам, сам си е палил печката, метял и пр. Тя дойде при мене в общата стаичка разплакана, разбрала, че не трябва да оставя Учителя, въпреки всичко. Има неща, които не се отнасят до нея. Често Учителя пристигаше в стаичката на стенографките и с една радостна усмивка започваше да вади от джобовете си чушки, домати от нашата градина, които той сам е откъснал. Слагаше ги на масата и казваше: „Това е от нашата градина!“

Веднъж донесе една тенджерка с ядене и каза: „Аз го сготвих“. Това беше супа от едро нарязан зарзават и всичко беше от братската градина. Учителя каза: „Турете си зехтин и чер пипер“. Той много държеше на простите яденета. Обичаше чорбици от коприва, домати, гъби-печурки и казваше, че с един-два варени картофа човек може да се нахрани. Обичаше черния хляб от чиста пшеница, пиеше руски чай и предпочиташе българско сирене. Той избягваше сложните ястия. Обичаше много червения лук и го чукваше с юмрук, по български обичай. На обяд се хранеше винаги в братския стол на Изгрева и с учудваща охота ядеше скромните и прескромни обеда. Много обичаше плодовете. Слагаше ги винаги на слънце и после ги ядеше – никога студени.

Когато Учителя излизаше на поляната, никога не оставаше сам. Около Него се събираха ученици и започваха разговори на нескончаеми теми.

Когато Аверуни завършва университета, Учителя ѝ казва: „Е, сега ще обрнеш своята педагогика към себе си и ще я направиш себепедагогика.“

С Учителя на Витоша (27.08.1944 г.) Савка Керемедчиева е отбелязана със стрелка

Аверуни е била подложена на много изпити от Учителя. Положения, при които тя сама да се справя и да проучи силите и възможностите, с които разполага. Веднъж при някаква случка, която тя не е могла да разреши, вижда в ръцете на Учителя една крива свещ и Той се мъчел да я изправи и изглади. Тя му казва: „Учителю, и мен ще изправите като тая свещ“. Аверуни е получила много жестоки изпити във връзка със смиренieto и издържането на различните несгоди на живота. По повод на една от задачите в Школата, които Той е дал на учениците, за да се научат да понасят подигравките на околната среда и да следват задачата, която им е дадена, Учителя дава на Аверуни едни мъжки износени обувки с черен ластик от страни, които тя да носи при различни случаи из града. Разбира се, тя станала за присмех. Тълкуванията са били различни. Тя обаче понасяла всичко и продължавала да ги носи с мълчание и търпение. Тези обувки са запазени и до днес от Иорданка Жекова. Учителя е следял начина, по който тя се е обличала. В Школата кокетството е било изключено. Веднъж тя била облечена с бледосиня копринена рокля. Учителя направил някакъв намек за тази дреха, при която се изтъквала нейната женственост. Тя взела роклята, поляла я с газ и я запалила, обаче какво е нейното изумление, когато изважда роклята от печката – тя се оказала здрава, само газта изгоряла. Но повече не я облякла. При друг случай тя имала рокля с

малки бродирани черни цветенца. При изказванията, които Учителя направил, тя разпяр всички цветенца с игла и роклята става чисто бяла. Учителя се противопоставя на късите ръкави, късите рокли, ярките цветове. Цветът на ученика е светлосивия – гълъбов – и белия. Косите трябва да бъдат прави и отрязани до кокалчето на врата. Възбраната трае за ученика в известна фаза от живота му. За Аверуни забраната е траела 7 години, след което тя можела да носи разкошни дрехи. Учителя ѝ казва веднъж: „Аз изследвам твоите мисли, винаги ще ми говориш Истината, колкото и да е жестока тя за тебе. Аз познавам всички слабости на хората – да не се мъчат да ги скриват от мен. Доблестта и искреността са прекрасни качества. Имайте доблестта да признавате своите слабости. Само така може да ви се помогне“. Една от великите мисли на Учителя е, че Той е дошъл на Земята да повдигне падналата чистота. Защото е казано: „Сине Мой, дай ми сърцето си“. Първият закон на вътрешната Школа е: „Познай себе си“. Как ще се справиш със себе си, ако не се познаваш? И ако нямаш една мярка, дадена от самия Учител! Принципите, законите и методите са тези, които помагат за изправянето на ученика. Стремешът към чистота и святост са качества, които приближават ученика до Учителя. Това е материята, с която Той борави като ненадминат майстор-психолог. При изучаването на Библията Учителя ѝ давал известни

преживявания, които по-нагледно могат да обяснят известни епизоди от Библията. Една от любимите ѝ фигури от Библията е епизодът с Рут.

Учителя казвал често на Савка да събира наесен в градината дребните картофчета, които никой не събира, и да вечеря с тях. Аверуни често постеше по десет дни – пълен пост. До седмия ден работеше, последните три дни седеше тихо в стаята си в размисленост.

Предстоеше заминаването на Аверуни в Латвия, където Учителя я изпрати със специална мисия през 1942 г. Войната беше в разгара си, а тя трябваше да прекоси цяла Германия. На тръгване Учителя ѝ хваща ръката и ѝ казва: „Помни, ти сега си светия! Помни: латвийците в твое лице ще приемат Учителя, сестрите и братята. Ще ти целуват ръка и от Мое име ти ще им говориш.“ Тя оправдала Неговото поръчение, а след завръщането ѝ в България на латвийците се дадоха много големи изпитания. Някои от тях загинаха, но всеки един от тях е носел нещо топло и мъдро, предадено от Учителя чрез Аверуни. При завръщането си тя беше замолена от приятелите си да разкаже за своите впечатления от престоя там. Обаче това, което тя сподели, беше само 1/10 част от преживяното. Учителя е правил опити с нея. Една от задачите ѝ била предаване на мисли от разстояние. Учителя предавал мисли на Аверуни и тя ги препредавала. Изнесла е в Латвия четири беседи.

Учителя посещаваше концертите на видни личности. Целият Изгрев знаеше кога Той отива на концерт. Тези, които Го придружаваха, сияеха. Учителя излизаше от своята стая със светъл костюм, светла пелерина от мек, пухкав вълнен плат. Пелерината беше пришита за грехата. На врата с бял вълнен шал, с бяла панамена шапка, с бастун в ръка. Обувките му бяха меки, деликатни и никога черни. И когато ние Го зърнем, всички имахме преживяването, че пролетта идва – самата пролет е дошла в лицето на Учителя. В залата пристигаше рано, с неколцина приятели. Да отидеш на концерт с Учителя, това беше голяма привилегия. Кой не си спомня чудните Му, меки бели коси и прекрасния Му профил, открояващ се между присъстващите! Той бе представител на идеи, на които посвети живота си – разцъфтяването на Божественото в човешката душа. У Него всичко беше ценно и имаше смисъл. Като форма Той оправдаваше съдържанието. Движенията Му бяха меки, походката Му – бърза и лека, като че ли не стъпва на земята. Когато ходехме на екскурзия, едва можехме да го настигнем. Учителя имаше неповторима походка. С неповторим маниер поднасяше ръката си, за да бъде целуната. Между хилядите положителни качества, кои-

то притежаваше, бе и това да намира положителното и доброто във всеки човек. Него не го интересуваха слабостите на хората, абсолютно не се спираше на тях. Слабостите са присъщи на човека, върху тях той трябва да работи. Разумно и положително насърчаваше и обработваше. Ако може някой да види каква неизразима усмивка имаше, когато някой направи нещо добро и хубаво – лицето Му просияваше! Учителя не обичаше споровете. При един спор в кухнята, Той влязъл и казал следните думи: „Хвърлете, рекох, чиниите през прозореца и прекратете спора!“

Той се интересуваше от всичко на Изгрева, от живота – как протича в най-малките му подробности. Взимаше участие във всичко: цялото стопанство беше като на длан пред Него; концертите; Школата; работата в кухнята; частния живот на всеки един. Той беше като Баща-наставник, лекар, Учител на всички. Той обичаше Изгрева, присъстваше навсякъде. Как обичаше Учителя поляната, градината, лозето! Насърчаваше всяка работа. Той присъстваше в набавянето на зимнина и често се съветваше с бате Ради, и даваше оценка на най-малките неща. Той не обичаше разхищението. За Него всяко семенце бе ценно, като начало на нов живот. При един случай, при пагането на едно фасулче от балкона, Той накарал бате Ради да слезе долу и да го прибере.

На планината Учителя се чувстваше като у дома си. Той имаше навизи на истински българин, на истински български възрожденец от началото на века. Колкото и странно да звучи в ушите на мнозина, към някои от сестрите Учителя се обръщаше с името на другарите им, а не със собствените им имена, например: „Повикайте ми, рекох, Лазаруца, или Иваница“ и пр. Изключително скромен и оригинален беше Учителя. Той си замина от този свят на 27.12.1944 г. Прибира Аверуни на 5.5.1945 г.

Сестра Милка Аламанчева ми диктува тези редове, понеже е била най-близка приятелка на Савка. Работили са заедно и в известен период големият архив на Савка се е съхранявал при нея.

На Изгрева имаше печатница, където се печатаха само томовете с беседите и лекциите на Учителя. Милка Аламанчева беше експедитор, книжар – изпълняваше няколко длъжности във връзка с разпространяването на беседите. Аз, Павлина Даскалова, преспирах у тях. Къщичката им беше в двора на Йорданка Жекова. Милка живееше със сестра си Люба Аламанчева, която беше лична приятелка на мама. На Изгрева те бяха най-близките ни хора за времето.

Павлина Даскалова

Няма по-красиво нещо на физическия свят от чистотата. Да бъдеш чист на Земята означава да живееш в рай. Чистият човек, външно и вътрешно, е абсолютно здрав.

Чистотата е първото стъпало от лестницата на вечния живот. Като се качите на второто стъпало, пак ще прочетете надписа „чистота“. Тя е обширен, неизчерпаем свят.

Едно от условията за придобиване на Божествения живот е чистотата. За чистота копнеят душите, за нея молят, нея търсят. Във всички свещени книги се говори за чистота и святост. Не може ли човек да се издигне до чистотата, всички възможности се закриват за него. Знанието, силата, свободата и светлината във физическия свят зависят от чистотата, в духовния свят – от светостта, а в Божествения свят – от Любовта. Когато слиза надолу, човек трябва да работи върху идеите: служене, почит и обич. Качва ли се, той трябва да придобива чистота, святост и Любов.

Съществуват три чисти неща: Божията мъдрост, Божията любов и Божията истина. Без Божията любов, без Божията мъдрост и без Божията истина не съществува чистота. Без тях няма основа, никакво подмладяване не може да става. Без тях няма знание, няма безсмъртие.

Силата на човека не е в неговата външна форма, но в дълбокото разбиране на живота, в неговата права мисъл, която при никакви условия не може да се изопачи. Силата на човека се крие в чистотата на неговите чувства. Чувствата могат да се менят, но винаги трябва да запазват чистотата си. Те могат да бъдат приятни и неприятни, радостни и скръбни, но в тях трябва да има чистота и устойчивост.

Човек трябва да пречисти мислите и чувствата си, да придобие вътрешна чистота. Не можеш да бъдеш здрав и силен, нито да развиеш една добродетел в себе си, ако не си вътрешно чист. Чистотата е необходимост за всички. Дето е нечистотата, там е страданието. Всички възвишени същества живеят в абсолютна чистота.

Човек може да бъде обичан, докато е чист. Влезе ли в него един елемент на нечистота, всички се отказват от него, всички оттеглят любовта си. Следователно безлюбието се явява като естествено последствие от нечистотата.

Само Любовта носи чистотата и затова без Любов не може да бъдете чисти. За да бъдете силни, непременно трябва да бъдете чисти. За нищо на света не продавайте вашата чистота!

Днес от всеки човек се иска физическа, сърдечна и умствена чистота. Дето ходи, той трябва да пази абсолютна чистота. По улиците, в дома си или в планината, човек трябва да пази абсолютна чистота.

Едно е важно да знае човек: в каквато и форма да се проявява, без чистота животът не може да функционира. Как може да се поддържа тази чистота? Чрез служене на Бога.

За да се осъществи идеята за чистотата, трябва да ѝ се дадат благоприятни условия. Сега тя е в положението на семе, което трябва да се посади в почвата, за да се развие.

От вас се иска здрава, положителна мисъл. Здрава мисъл е тази, която има за основа чистотата. Абсолютна чистота в мисли, в чувства и в действия – това трябва да бъде идеалът на всяка душа.

Животът на човека е чист, когато има висок идеал, когато живее съзнателно и когато е здрав. Влезе ли един от елементите на нечистотата в неговия живот, веднага смъртта прави крачка напред.

Няма по-хубаво нещо за ученика от чистотата. Ученикът като люби, трябва да придобива чистота. Любовта е сила, която се развива само при чистотата.

Чистотата има отношение само към онези хора, които са усърдни в работата си. Само онзи може да работи съзнателно върху себе си, който има стремеж към чистота.

Чистота е нужна на съвременните хора. Чиста храна – за здраве и чисти мисли и желания – за сила и бодрост на духа.

Тъй щото, искате ли да бъдете здрави и весели, всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство и всяко ваше действие трябва да са проникнати от идеята за абсолютната чистота. Само при това положение ще може да се радвате на Божието благословение.

И тъй, разберете ли значението на чистотата в широк смисъл, вие трябва да я поставите за основа на физическия живот. Идейна чистота се иска от човека. Когато казваме, че човек не трябва да се занимава със слабостите и недъзите на хората и да ги критикува,

ние имаме предвид той да пази свещено чистотата на своя живот, с нищо да не я нарушава. Недъзите предствяват зараза, която трови организма на човека.

Като приложи чистотата към тялото си, човек започва да мисли за чистотата на чувствата и на мислите си. Чисти чувства са онези, които са лишени от всякакъв егоизъм. Чистите чувства изключват всякакво користолобие.

От вас се иска духовна чистота, да се освободите от всички раздори и недоразумения помежду си. Мъже и жени – всички трябва да бъдат чисти. Това не значи, че те не трябва да ядат и пият, да нямат желания. Може да имаш удоволствия, но законни, от които и ти, и окръжаващите да са доволни. Ако се срамуваш от това, което правиш, не го прави. Прави всичко съзнателно чрез закона на жертвата. Това не означава да живееш като калугер, но по закона на свободата. Това е живот в хармония.

Сега ние препоръчваме на всички хора да живеят в абсолютна чистота. За мнозина тази идея е непонятна. Това се дължи на положението, в което те се намират. Когато хората придобият чистотата, ще дойде светостта. „Чистота“ и „святост“ са синоними. След светостта ще дойде служенето. Който не е чист и свят, не може да служи. Най-после, след служенето ще дойде Любовта. Това са ред възможности, тясно свързани една с друга. Започне ли с чистотата, човек е направил вече крачка напред в живота си.

Засега кракът на обикновения човек не може да стъпи в света на абсолютната чистота. Там владее пълен ред и порядък. Там не позволяват едно камъче да се премести. Ако отидете при един от Свещените извори на вечния живот, ще гребнете внимателно от водата му и ще я изпиете до дъно. Не е позволено да се разлее от водата на Свещените извори на живота.

Казано е в Писанието: „Само чистите по сърце ще видят Бога“. Чистотата прави човека силен. Говоря за вътрешната чистота, а не за външната. С външната нечистота човек лесно се справя. Дали си чист, или нечист – това са състояния, през които чо-

вешкото съзнание минава. От тях зависи здравето на човека. Той трябва да мисли за своята чистота и да не гледа другите, кой е чист и кой е нечист. Чистият човек не боледува. Щом боледува, има нещо нечисто в него. Чия е тази нечистота, негова или чужда, не е важно. Изобщо, всички противоречия се дължат на нечистотата. Чистотата е външната страна на човешкия дух. Докато духът работи, човек е чист. Престане ли той да действа, човек става нечист.

Бъдете абсолютно чисти физически и духовно. Аз искам у вас да се зароди идеята за съвършената чистота и да ви служи като един вечен подтик и стремеж.

Пазете се от всяка нечиста мисъл, която попада във вашия ум. Една такава мисъл е в състояние да поквари целия човешки живот. Като знаете това, пазете чистота в живота си.

Искате ли да запазите съзнанието си чисто, замествайте лошите образи с красиви, а нечистите с чисти.

И тъй, онези хора, на които съзнанието е пробудено, трябва да държат в ума си идеята за чистота на мисълта. Тази идея трябва да остане в ума им като основна мярка, с която да си служат във всички случаи на живота. За всеки съзнателен човек чистотата е магическа пръчица. Той става от сън с идеята за чистотата и ляга да спи с тази идея.

Не нарушавайте чистотата, която Бог е вложил във вашата душа. Докато пазиш свещено чистотата на душата си, ти си човек. Щом изгубиш чистотата си, ти губиш Божественото в себе си.

Кое е ценното в човешкия живот? Чистотата и светостта. Да бъдем чисти по отношение на себе си и свети по отношение на Бога. Чистотата е необходимост, а светостта – идеал, към който се стреми човешката душа.

*Съставил по беседи от Учителя Петър Дънов
д-р В. Велев*

Господи, чистота в сърцето, чистота в ума, чистота в душата си прося!
Господи, светлина в сърцето, светлина в ума, светлина в душата си прося!
Господи, дай сила на духа ми, за да Ти служа през целия си живот
в Дух и Истина!

*Размишлявайте, съзиравайте върху силите, които са образували тези думи –
Дух и Истина – те са ключове.
Учителя*

ЧЕЛОТО НА ЧОВЕКА

Из есетата „Пътят на звездата“

Георги РАДЕВ

Колко дълъг път е трябвало да се измине, за да се стигне от плоското, почти слято с гръбнака чело на змията, до високото, добре моделирано чело на човека! Изразен геометрически, този път е равен на 180 градуса. Начертан на книга, този полукръг не би ни казал нищо – една гола линия, еднообразна сякаш във всичките си точки. Но ако тя би се проектирала във време и пространство, ако би се превърнала в история, всеки градус от нея би оживял, би се превърнал в цял свят от живи същества, обречени от една предвечна Воля да прекарат земното си съществуване при различни геологични и климатични условия, в разни среди, в разни епохи и времена, за да изпълнят своето предназначение в плана на еволюцията.

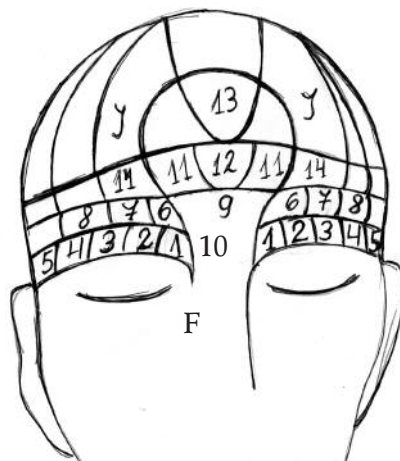
И ето, ние имаме най-сетне пред себе си човека с неговото високо издигнато чело. Навярно челото на човека, както впрочем и сам той, не е достигнало своя завършен вид. То още се строи, още се моделира. Че това е така, ни говори самото разнообразие от чела у разните хора – от ниски, плоски и едва моделирани чела, минавайки през много междинни форми, ние достигаем до високите, просторни и красиво изваяни чела, по които се чете мисълта и прозрението на гения. И наистина, бихме ли могли да си представим един гениален човек с ниско чело? Ниското чело ни напомня схлупено небе и тесен кръгозор – виждат се хубаво само близките неща и предмети, но няма далнини, няма необозрими простори и най-вече няма небе. Високите чела ни напомнят широките кръгозори, които се откриват от високите планински върхове – надолу необозрими гледки, а нагоре небесните простори, в които се чувства безкрая на космичното пространство.

Но да оставим поетичните сравнения и образи и да видим какво ни казва за челото френологията.

Френолозите са открили, че челото наистина е израз на интелектуалния живот на човека. Те са открили по него специални места, които изразяват развитието на мозъчните центрове, свързани с разни умствени способности. Така например в челните издатини над веждите, сиреч в долната част на челото, са локализирали разните **центрове на възприятие**. В средните части на челото те са локализирали **представните** центрове, а в горната част – мисловните, разсъдъчни центрове. Някои френолози и психофизиологисти отиват още по-нататък в разпределянето на челото и го делят отдолу нагоре на следните зони: 1) зона на възприятията; 2) зона на представите; 3) зона на конкретното практическо мислене; 4) зона на абстрактното практическо мислене; 5) зона на интуицията, съзерцанието и творческото въображение.

За да съкратя изложението, ще дам една фигура за разпределябата на разните умствени способности така, както ни я дава френологията.

Едно внимателно разглеждане на фигурата ни показва, че всички ония, у които долната част на челото е силно развита, имат и добре развит **предметен** ум – те лесно възприемат и схващат всичко онова, което има пряко отношение към предметния, физическия свят: пространствена позиция на предметите, взаимно положение и разстояние, форма, големина и размери, цвят, тегло, порядък и наредба по външни белези, по служба и практично предназначение, количествено пресмятане. Изразено накратко, всичко онова, което **се мери, тегли и брои** попада в сферата на техните умствени интереси. Бихте ли могли да си представите един добър естественик без силно развити наблюдателни и възприятелни способности? Той трябва да има преди всичко добре развита способност за форма, защото по някой път малки различия във външния вид на някой от растителните или животински екземпляри, някоя малка вариация на даден признак или белез прехвърля този екземпляр към друг вид. Съвременните естественици, особено след откриването на микроскопа, са дошли до такава тънка наблюдателност, че последната понякога е наистина достойна за учудване. Такава наблюдателност проявяват физиците-експериментатори, както и химиците. Какво би правил един физик, ако не притежаваше покрай другите умствени способности, които са безпорно необходими за упражняване на неговата специалност, също и добре развит усет за **тегло, големина и брой**? Можете да си представите до каква психологическа тънкост е достигнал у съвременния физик усетът за мярка, тегло и брой, ако той се опитва, макар и чрез инструменти, да мери, тегли и брои дори и невидимите с просто око

F – форма; 1. Големина (размер); 2. Тегло (тежест, равновесие); 3. Цвят; 4. Ред; 5. Смятане; 6. Памет за места; 7. Време; 8. Тон (музика); 9. Памет за факти, събития; 10. Наблюдателност; 11. Причинност; 12. Сравнение; 13. Интуиция, прозрение; J – Въображение (идеация); 14. Веселие (учтивост).

електрони. Някой може би ще каже, че той не ги мери и тегли непосредствено, а с помощта на фино построени инструменти. Да, но тези инструменти той ги е построил, за да увеличи твършината, възприемателна мощ на неговия тънко диференциран усет за тегло.

Тънко развит усет за тегло, покрай другите си художествени дарби, покрай усета си за форма, големина и размери, трябва да има и скулпторът. Да знаеш колко да **угариш** с чука, колко да **натиснеш** с пръст глината, с една дума какво **налягане** да упражниш – това зависи все от този мозъчен център за тегло, тежест или налягане.

Развитието на централните, които френолозите локализируют в **средната** част на челото, а именно: време, тон, памет за гати и събития, памет за места и пътешествия, дава друго направление на умствената дейност. Тук се явява един важен елемент, който характеризира тази група способности – **времето**. Докато в първата група способности, локализираните непосредствено над веждите, играеше основна роля **пространството**, схванато като нещо, което отделните предмети „заемат“ и в което те се разполагат (не можем тук да възприемем нищо, ако то не заема известно пространство, ако няма известни „измерения“), във втората група основна роля играе **времето, процесът, събитието**. Тук са важни не предметите с техните особености, а процесите, събитията, които са станали, стават или ще станат във времето. Няма да се впускам да разглеждам оная психологична връзка, която съществува между времето и свързаните с него понятия за периодичитет и ритъм, от една страна, и паметта и представянето – от друга. Ала не е случаен фактът, дето френолозите откриват тия способности, локализираните в средната челна зона. Тук се крие паметта на човека не само за един кратък период от време, а и за цялото му минало. Тази област е свързана с подсъзнанието – от нейното по-силно или по-слабо развитие зависи творческата дейност на човека, почиваща **на паметта и асоциацията на представите**. Историците за пример, а също и писателите-белетристи, имат силно развита памет за събития и гати, за случки, тъй както географите пък и пътешествениците имат и силно развита памет за местности. В тази средна част на челото спада всъщност и онава, което се нарича понякога **творческа фантазия**. Дълбоко погледнато, тя се корени в сферата на **природния ум**, дето оперират представянето, паметта и сложният апарат на асоциацията на представите. Всъщност, не създава нищо ново – тя е само едно представяне на миналото в нови съчетания и форми. **Новото**, в дълбокия смисъл на думата, се дължи на **въображението** – или аз бих употребил изрече **идейна мисъл, идеация**.

Френолозите локализируют въображението, или идеацията, в **най-горната част** на челото. В тази област спадат **и сравнението, различаването**, както и центърът на умозрителната, каузална или причинна мисъл. Тук е областта на **чистия разум**. Ако тия центрове са добре развити у един човек, той може да мисли отвлечено, да размишлява върху философски и теоретични въпроси, да гири по-далечните съотношения и

причини на нещата. Най-горната част на челото заемат централните на прозрението, интуицията, въображението или идейната мисъл – необходими способности на един гениален ум. Аз намерих по-горе за разликата, която трябва да се прави между фантазията, която работи в сферата на творческия или природен ум, и въображението или **идеацията**. Много поети и писатели, които никога не са били в състояние да се издигнат в сферите на идейния ум, откъдето идва истинското вдъхновение, наричат с туй име онава чисто пасивно състояние, при което от тяхното подсъзнание нахлуват редица образи, които се свързват и групират спонтанно около един център по законите на асоциацията. Ала има голяма разлика между този род „вдъхновение“ и вдъхновението, което произтича от идейния свят – света на първичните идеи, дето функционира свръхсъзнанието. Само гениалните натури истински се издигат до него и съзърцавайки известни идеи, възплътяват тия идеи във форми, достъпни за хората, стоящи на по-нисък умствен уровень. Само от този свят на свръхсъзнанието идва истински **новото**.

Тази тънка разлика между творчески и идеен ум, между хората на творческата фантазия и идеацията, между талантите и гениите не винаги се схваща. Тя впрочем би могла да изпъкне само при едно подробно и дълбочено изследване на творенията на талантливите писатели, учени, поети, музиканти и на оная, у които е имало повече или по-малко пролясъци на гениалност. Но бързам да подчертая, че само едно външно изследване малко би допринесло за уясняване на този проблем. Тук е необходимо вживяване, прозрение, проникване в съзнанието на оная, който е творил, за да се схване полето, в което той е работил, както и механизма на неговата работа. А от тук е ясно, че оная, който никога не се е издигал до висшите сфери на умствената дейност, не може да разбере нейния характер и нейните закони и затова не е в състояние да схване съществените ѝ особености. На това умствено ограничение се дължат оная недоразумения, които често се срещат в съчиненията на западни писатели, досежно* природата на гения, както и досежно опита на мистиците. Тези писатели обикновено са склонни да виждат в недостъпните за тях преживявания на тия висши натури известни патологични прояви, и то само въз основа на външни, чисто привидни прилики. Оттам и нелепите за близостта между гениалност и лудост, за „регресивни“ и „инфантни“ душевни прояви у мистици и въобще у хора на духовния опит. Очевидно в съзнанието на тия тесногърди учени перспективата се губи, разликите се притъпяват и всичко се прелива в онази зрителна плоскост, в която те съзнават и виждат нещата. Впрочем позната истина е, че хората са склонни да свеждат нещата към онава умствено ниво, на което те се намират. Те далече още не мислят с цялото си чело.

От изложената по-горе топография на челото се вижда, че то не е само една част от черепа, покритата с гола кожа. То е цял един свят. Под неговата повърхност, както под повърхността на земята, се крият богатите съкровища на умствения живот.

*относно (остар.)

ДЕВИЦИТЕ И СВЕТИЛНИЦИТЕ

Свещена книга е Библията, но друг е истинският оригинал. Това е Библията на Божествения свят, в която е изразен целокупният Живот. От нея излизат и духовната, и физическата библия като копие, т. е. отражение на живота. Божествената Библия се чете само от гениални хора и светии. Те правят превод от нея и го дават на хората да се учат. Всяка мисъл, свалена от Божествения свят, претърпява две пречупвания: първо минава през ангелския свят, а после през човешкия. Тази е причината, поради която Божествените идеи понякога се изопачават. Колкото по-високо е организиран човешкият ум, толкова по-вярно схваща идеите, които слизат от Божествения свят.

Когато четете Библията, през всичкото време трябва да водите чист живот, в молитва и съзерцание, за да дойдете до високо вътрешно просветление, да разберете вътрешния смисъл на всяка дума, на всеки стих.

Библията се разбира по три различни начина, според степента на развитие на онзи, който я чете. За простия човек тя е писана на прост език, във вид на приказки. За по-развития тя е писана в символи, които той сам трябва да разгадава. За посветения тя е писана на висок духовен език, като я чете, в нея той вижда вътрешния смисъл на живота. Кабалистите пък намират в Библията особени кабалистични закони, каквито никой обикновен човек не може да види.

Учителя

Мнозина се запитват кои са били тия девизи. Десетте девизи представят цялото човечество, от което половината са разумни, а половината □ неразумни.

Петте девизи били *разумни*. Качеството на тия девизи е разумността. Когато Христос употребява думата *разумност*, разбира безконечното Божествено Начало, което се проявява в петте разумни девизи, а в петте неразумни не се проявява.

Петте разумни девизи и петте неразумни, за които говори Христос, показват именно това, че в човека има едно разумно и едно неразумно начало, които са в постоянна борба. Когато неразумният дойде при разумния да иска от неговото масло за светилника си, последният ще каже: „Не мога да ти дам от своето масло, защото и на тебе, и на мене няма да стигне. Аз имам масло само за себе си. Иди си купи.“ Човек трябва да си доставя всичко навреме. Рече ли да търси мас-

ло в момента, когато му потрябва, ще разбере, че е закъснял. Петте неразумни девизи отидоха да си купят масло, но когато се върнаха, вратата беше затворена и те не можаха да влязат. Господ им каза, че не ги познава и не може да им отвори. Светилникът на човека трябва постоянно да гори.

Светилникът представя човешкото тяло, а маслото □ неговото сърце. Светлината на светилника е умът на човека. Значи човек трябва да има светилник □ тяло, масло □ сърце, което постоянно чувства, и светлина □ ум, винаги мислещ. На ония, които са лишени от тела, от сърца и от светещи умове, Господ казва: „Идете да си купите, което не ви достига.“ Защо Господ не прие петте девизи, както, макар и късно, те отидоха да си купят масло и се върнаха пак при Него? Светът е рудник, дето трябва да се работи. Как ще изпратите своите слуги в

тоя рудник без масло в светилниците им? Светлина е нужна за тях! Без тази светлина те нищо не могат да направят. А като не работят, те не могат да влязат в Царството Божие. Де е Царството Божие? Пак на Земята, но не на сегашната Земя, а на тая, която ще бъде след хиляди години.

Петте неразумни деви представят сили в човека, които трябва да се впрегнат на работа. Това е общ въпрос за всички хора и народи, а не индивидуален.

Как се изразява неразумността на хората, се вижда в притчата за талантите. Двамата слуги спечелили двойно повече от това, което получили от господаря си, а третият заровил своя талант в земята и когато се върнал господарят му, той казал: „Господарю, зная, че си жесток и че жънеш където не си сял, затова се убоях и зарових таланта, който ми даде. Ето, предавам ти това, което е твое.“

Защо били неразумни петте деви? Защото не изпълнили задълженията си към Божественото. Христос казва: „Гладен бях, не Ме нахранихте, жаден бях, не Ме напоихте, болен бях, не Ме посетихте.“ Като казва това, Христос има предвид петте неразумни деви, т.е. оная половина от човечеството, която не изпълни своята задача. Петте разумни деви изпълниха всичко това и навреме влязоха в Царството Божие. А петте неразумни останаха вън, да чакат своето време.

Петте разумни и петте неразумни деви са в самите вас. Петте неразумни деви мислеха, че може да се живее и без масло, т.е. без вяра и надежда.

Петте разумни деви имат отношение към човешкия ум и към човешкото сърце. Умът се проявява трояко: като обикновен или предметен, външен; като ум, който има отношение към паметта, и като висш ум или висш разум. И сърцето проявява главно три вида чувства, висши морални чувства □ Любов към Бога, Любов към ближния и Любов към себе си. Едната дева заема задната част на мозъка, втората заема горната част □ челото; петте деви заедно образуват

един триъгълник. Както виждате, те са в нас и ни заставят да мислим и да чувстваме. Някои казват, че човек има два ангела. Според мене човек има десет ангела □ пет разумни и пет неразумни. Когато се проявят неразумните деви, вие излизате от релсите на своя живот. Когато ви посетят разумните, вие започвате да работите с любов и всичко ви върви добре. Първите деви ви събличат, а вторите ви обличат и носят голямо благословение.

Кой от вас, като четете или слушате притчата за десетте деви, е употребил няколко дена в размишление, да проникне в нейния вътрешен смисъл? Достатъчно е да пожелаете искрено да разберете нещо повече от това, което четете, за да ви се даде едно откровение. Само така ще разберете, че вие сте една от петте разумни деви. Вие сте първата дева □ тялото, в което влизат останалите четири: умът, сърцето, душата и Духът. Петте деви се сливат с Христа в едно цяло. Докато не се качите на висотата на своя ум и не влезете в областта на вашата душа, вие не можете да разберете Христа, не можете да се слееете с Него.

Благослови, Господи, душата ми, очисти ме, Боже, от лошите мисли.

Благодаря Ти за голямата благодост, която имаш към мен. Аз Те познавам, че си добър, всемилостив, всеистинен, всемъдър.

Благодаря Ти, Господи, благодаря Ти за всичко, което си ми дал и си ме научил.

Амин

ЖИВОТНИТЕ

Учителя

Човек трябва да гледа на всички форми, на всички живи същества като на същества, в които Божественото живее. Щом гледа така, той ще има правилни отношения към тях. Който гледа на живите същества с почит и уважение, той ценя още повече своите ближни.

В невидимия свят животните имат свършено друг вид от този, който представят на Земята. Заг всяко животно стои едно разумно, възвишено същество, което го управлява.

Задачата на животните е да събират магнетизъм. Докато животните са здрави, и хората ще бъдат здрави. Щом животните започнат да боледуват, и хората ще боледуват. Ето защо ние трябва да бъдем приятелски разположени спрямо животните, за да можем да се ползваме от магнетичните сили, които се складират в тях.

Всички животни представляват фази, през които човек е минал в процеса на своето развитие.

Всяко животно е символ на известни качества, на някаква добродетел.

Например гълъбът е символ на чистота и святост. Той дава пример за издръжливост в убежденията.

За да се спасят от лошите условия на живота, някои човешки души, изостанали в развитието си, влизат в животи-

Из "Друидски оракули на животните", Филип и Стефани Кар-Гол, худ. Бил Уъртингтън

Фотоколаж: Живко СТОИЛОВ

нските форми – котка, куче, кон и др. докато условията се подобряват. Тези души се приютиват в животинските форми, както пътникът търси да се приюти в бурна нощ, или както морякът се хваща за някоя скала след голямо корабкрушение. Лошо е положението на изостаналите души, но без такава станция за почивка е още по-лошо.

Гледам едно куче тук, научило се да скимти като е гладно. Аз му разбирам езика, знам защо скимти. Той е един познат, който е влязъл в него, съвсем е загазил. Това е една човешка душа, не е куче. Моли се: „Загазих, гладен съм. Малко хлебец ще има ли?“ Казвам му: „Втори път като дойдеш на Земята трябва да се учиш да живееш добре.“ Доста видно лице е било в миналото, не искам да му казвам името.

Казвате: „Как може човешка душа да влезе в куче!“ Защо човешката душа да не може да влезе в едно куче, в един кучешки хотел, и да спи там? Животните – това са хотели от различни степени. Душите влизат вътре на почивка. Вън от животните животът е по-тежък. Някои влизат в гърветата, някои влизат в цветята да живеят. За предпочитане е така, отколкото извън цветята, извън животните.

Бог е създал кучето и заради Него ти си длъжен да го храниш. Като получите писмо от онзи, когото обичате, няма ли да го запазите? Господ е създал кучето и затова аз гледам на него като на писано Слово Божие. От очите му излизат думите, чрез които Бог е създал всички животни. Аз не искам да бъда като кучето, защото моето естество се различава коренно от неговото, но не мога да пренебрегна отношенията, поставени от Бога.

Има животни, които разбират някои неща по-добре от хората. Например кучето познава кой човек е добър и кой лош. Това не става по инстинкт, но понеже те като ясно-видци виждат аурата на човека. Във Варненско, в село Николаевка, имаше един човек, когото наричаха Дели Васил – лудият Васил. Отдалеч още кучетата му се радваха и въртяха опашки. Според мен този човек беше светия, облечен във формата на Дели Васил. Той дълго време живя в това село, докато един ден замина за онзи свят, от никого непознат.

Кучето е символ на вярност и приятелство. То обича човека и му остава вярно. С това кучето изплаща греховете си.

Маймуните сега по-горе от човека. Повечето маймуни са вегетарианци и ядат плодове, докато хората първа ще дойдат до вегетарианството. Ще дойдем като маймуните да се раждаме вегетарианци. Когато душите на маймуните дойдат в света на хората и хората се преобразят, светът ще се поправи.

В маймуната има нещо много благородно. Семейният им живот е много по-добре организиран, отколкото у хората. Аз считам маймуните за хубави диаманти, но нешлифовани. Като се шлифоват, хубави диаманти ще станат от тях.

Лъвът не е свиреп, нито жесток, но той си служи със съкратения процес, той съкращава времето. Лъвът казва на всички млекопитаещи: „Аз съм цар. Имам право да разполагам с вас. Затова всички трябва да работите за мене.“ Месоядните животни имат високо мнение за себе си, те считат, че в умствено отношение стоят по-високо от тревопасните. Тревопасните пък в сърдечно отношение са по-културни от месоядните. Следователно и при животните имаме две култури: култура на ума и култура на сърцето. Тревопасните са представители на културата на сърцето и затова са по-добри – имат чисто, благородно сърце. Месоядните са по-умни, но по сърце не са добри. И сега вие, като разумни хора, ще съедините двата принципа – на лъва и на овцата, и ще кажете: „Ние ще бъдем умни като лъва и добри като овцата. Ще разкъсваме злото като лъва, ще спасяваме тревата като овцата и ще даваме място на доброто в нас да расте.“

Казвате: „Кон е това, той не чувства като човека.“ Когато господарят се отнася грубо, жестоко със своя кон, последният се обръща към Бога с думите: „Господи, вложи повече любов в сърцето на моя господар, да има търпение, да бъде по-снизходителен към мене. Аз съм готов да изнеса всичкия му товар, но да бъде по-спокоен, да не бърза толкова.“ Така се моли конят в себе си. Ето как трябва да постъпи разумният господар със своя кон: половината товар да тури на своя гръб, половината товар на гърба на коня си и така да тръгнат двамата, да се разговарят приятелски.

Бог всеки момент наблюдава как постъпва човек с животните, с растенията, и от това съди за самия него.

Отрицателна черта на **вълка** е грубостта, а на **овцата** – нечистотата. Положителната черта на овцата е щедростта: тя дава млякото, вълната си, а понякога и децата си. Вълкът обаче не е щедър. Добрата страна на вълка е, че не дава място на паразити в себе си. Паразитите се страхуват от вълка. Ако направите кожух от вълча кожа, никакви паразити няма да влязат в него.

От една страна, **магарето** е крайно упорито, а добрата му страна е, че пие само от най-чистата вода. Досега магарето не е направило нито едно престъпление. Един културен човек убива десет души и минава за герой. Кой стои по-високо – той или магарето? Ще кажете, че човек е по-горе. Това е въпрос.

Махатма Ганди: „Аз съм убеден, че ако се стремим към духовно съвършенство, то трябва да престанем да убиваме нашите малки братя, за да удовлетвориваме своите физиологични потребности.“

Питагор: „Братя мои, не осквернявайте своето тяло с греховна храна. Имаме жито, ябълки, грозде. Имаме ухаещи треви и зеленчуци, които не могат да се приготвят на огън... Земята щедро ни дарява своите съкровища – чиста храна, и ни кани на пиршество, което не е получено с кръвопролитие. Само зверовете утоляват своя глад с плът...“

Птиците, без да ги е учил някой, разбират от метеорология, познават кога какви промени ще станат с времето. Петелът предсказва времето по-рано и по-точно от най-новите барометри. Аз имам един пишец барометър с осем барабана, който не е толкова точен, колкото петлите. Един ден чувам петлите да пеят за промяна във времето. Гледам барометъра – още нищо не се вижда отбелязано за разваляне на времето. Едва след няколко часа барометърът отбелязва разваляне на времето – и той се присъедини към знанието на петлите. И действително, не се мина много, времето се развали. Както виждате, петлите имат тънки сетива.

Когато петлите пеят, те казват на хората: „Докато ние пеем, вие трябва да бъдете спокойни, да вярвате, че работите ви ще се нареждат добре.“ Който разбира езика на петлите, той може да знае ще има ли успех у работата си, или няма да има.

Студент отива да следва в странство. Петелът се обръща към него и започва да кукурига. Това не е случайно явление. Петелът предсказва на този младеж, че ще свърши науките си добре и ще се върне у дома си с големи придобивки. С кукуригането си петелът иска да каже на студента: „Бъди умен, смел като мене, кукуригай и от нищо не се страхувай!“ Не мислете, че това са празни думи. Не, в кукуригането на петела има строго определена мисъл. То не е случайно. Природата използва разумно всичко, което е създала. Тя си служи с живите същества като със символи. Те представляват нейния език. Тя говори чрез тях. Във всяко нещо се крие една Божествена идея.

Вегетарианци са били: Леонардо да Винчи, Монтен, Нютон, Волтер, Бърнард Шоу, Айнщайн, Швайцер, Ганди, Лев Толстой.

Дом, в който има **котка**, добре е. Напусне ли котката дома, ще се случи нещо лошо. Ако искате да знаете, ще се случи ли някакво нещастие през деня, наблюдавайте котката и кучето. Те се скриват още преди нещастие и катастрофата. Някога се случва обратното – хората се страхуват, очакват известно нещастие, катастрофа или бомбардировка, а в това време кучето и котката си игаят спокойно. По инстинкт те предчувстват, че днес няма да се случи нищо лошо. Наблюдавайте какво прави котката, когато заболее. Тя се лекува с пост. Преди поста тя изяжда няколко стръка очистително. След това пости няколко дена, докато оздравее. Ако котката може да се лекува и знае как да се храни, колко повече това е достъпно за човека

Няма по-лоши очи от змийските. Обаче **змията** е най-здрава от всички животни. Старите алхимици са взимали малко от кръвта на змията и са инжектирали хората, за да продължат живота им. Каквито и да са очите на змията, ако знаете, че няколко капки от нейната кръв могат да лекуват туберкулоза или рак, веднага ще се подложите на инжекция от тази кръв и ще забравите за очите ѝ. Жестока е змията, но тя лекува човека. Ако приемеш качествата на змията, ще бъдеш най-големият нещастник на света.

Змията не е готова още да мине в по-високо състояние. Нейната интелигентност е много слаба.

Паякът, който минава за неразумно същество, прави такава фина мрежа, каквато човек не може да направи.

Пчелите в организационно отношение са по-добре уредени от хората, които трябва да вземат образец от тях. Наистина, тяхното уреждане е частично само, но затова пък е образцово.

Мравката в своята енергичност е за похвала. Тя е много смела и интелигентна. Знаете ли как мислят мравките? При тях има ред и порядък, какъвто и между хората няма. Те се подчиняват една на друга, слушат се. Като се даде команда от началника им да отидат някъде, веднага отиват и свършват работата. И Писанието казва: „О, ленивецо, иди се научи от мравките.“ На какво? На трудолюбие. Какво е трудолюбието? То е мисъл. Значи научи се да мислиш.

Когато мравките правят своя мравуняк, те го съграждат така, че водата не може да проникне в мравуняка и да намокри стаите им. Те имат цяла инсталация за прокарване на водата без да се намокри жилището им. Ние, съвременните учени хора, още нямаме такива приспособления. Ние не разбираме още свойствата на водата тъй, както мравките ги разбират. Жилищата на мравките са всякога сухи. При това техните стаи са сухи без да се циментират.

Като се проследи живота на мравките, може да се намерят причините в органическия свят за спиране на развоя на една култура. И ако търсите отрицателните, лошите черти на дадена култура, ще ги намерите в живота на мравките. Между тях има ред и дисциплина, но дисциплина на насилие, дисциплина на жестокост. Те са същества на краен материализъм, но не и на идеализъм. Когато младият човек казва, че трябва да работи на младини, а да си почива на старини, това подразбира културата на мравките.

Ще кажете, че **мухата** е дребно, нищожно същество. Разгледайте я с лупата, за да видите колко е красива. Свържете се с нея в

За да бъде нахранено човечеството, всяка година се убиват 2,5 милиарда крави, овце и свине, 22.5 милиарда птици, няколко трилиона риби.

астралния свят, за да видите, че и тя е интелигентна. Това не се отнася до всички мухи, но само до ония, които са запазили своите първични качества. Ако такава муха кацне на носа, на челото, на главата ви някъде, с това тя иска да ви каже нещо. И мухата, както и всички живи същества, може да бъде проводник на възвишени мисли. Чрез нея някое разумно същество говори на човека, казва му, че не мисли право или не постъпва правилно. Например някой човек е намислил да извърши престъпление. Доjde една муха при него, кацне на носа му. Той я изгони, но тя повторно

Козелът на греха

Някога козата била свещено животно, което служело на бога на хубавото време Тор, или Донар (бог на гръмотевицата – бел. ред.). След това, като животно на Сатаната, тя била обречена на вечно проклятие. За прословутия „козел на греха“ се говори в Стария завет. В Книга трета на Мойсей (16, 21) се казва: „И Арон трябва да постави двете си ръце върху главата на живия козел и да изповяда над него всички грехове на израилтяните и всички постъпки, които те са извършили някога, и да го изпрати в пустинята заедно с един готов човек. Така козелът трябва да отнесе всичките техни провинения със себе си в една отдалечена местност и едва в пустинята той трябва да се пусне“. Като представител на грешния народ, козелът отива при Азazel – духа на пустинята и смъртта.

кацне на носа му. Той пак я изгони. Мухата кацне трети, четвърти, десети път на носа му, докато го застава най-после да мисли право и да се откаже от престъплението, което е решил да направи. Някой пише писмо, с което иска да развали една добра работа. Доjde някоя муха при него и кацне на носа му. Той я изгони, тя пак кацне. Докато не се откаже от писмото си, мухата не го оставя на спокойствие. Съзнателно ли е това кацане на мухата или несъзнателно? Щом с кацането си мухата е в състояние да отклони човека от кривия път, това кацане е съзнателно и намясто. Ще кажете, че това е някакво съвпадение. Как вие тълкувате нещата, това не е важно. Важното е, че в колективното съзнание на живата Природа всички явления са неразривно свързани.

Ще приведа още един пример, да видите как невидимият свят работи. Един наш при-

ятел имал важна работа, за свършването на която трябвало да става всяка сутрин в три часа. Обаче той нямал будилник, а не могъл сам да се събужда. Легнал си вечерта и дълбоко в себе си се помолил да се събуди по някакъв начин в три часа, за да започне работата си. Като наближило три часа, той чул, че една голяма муха бръмчи над главата му, не го оставя да спи. Той станал, погледнал джобния си часовник и видял, че часът е три. Веднага скочил от леглото си, облякъл се и започнал да работи. На другата сутрин мухата пак започнала да бръмчи и той се принудил да стане. Това продължило цял месец, през което време той свършил работата си. Значи мухата изпълнила ролята на будилник. Невидимият свят я използвал като свой слуга, като проводник.

Пеперугите представляват картинна изложба на ангелите. Като посетите тяхната изложба, ще разберете какъв смисъл крие тя.

Художникът трябва да изучава пеперугите, да види в какво малко пространство са поставени толкова много краски. Учете изкуството от пеперугите и от цветята. Изучавайте пеперугите, птиците, животните, да видите каква обхода имат те. В това отношение пеперугите са за подражание. Пеперугата кацне на главата ти, на едното и на другото ти рамо, на гърба ти и постоянно казва: „Бог да те благослови!“ Кой не обича пеперугата, която благославя? Затова като кацне пеперуга върху вас, не я пъдете. Тя носи щастие.

Кой учи птицата да хвърчи? Кой учи рибата да плава? Кой учи червея да влиза в гървото и да прави дупки в него? Кой учи пчелите да събират мед? Както виждате, всички същества, от най-малките до най-големите, имат свое вътрешно ръководство, което ги направлява към тяхната специална работа. Всички живи същества, малки и големи, съставляват удове на великия Божествен организъм. Всички същества на Земята се ръководят от по-разумни от тях. Растенията и животните не принадлежат на хората. Хората могат само да ги култивират и да се ползват от тях, обаче растенията и животните принадлежат на същества с много по-високо развитие от човешкото.

Хнум – творецът с глава на овен

В царството на фараоните хората вярвали в много божества, които в повечето случаи си представяли в образа на животно или най-малкото поне с глава на животно. Един от най-интересните такива богове е Хнум, творецът. Обикновено Хнум има глава на овен.

Небесният червен глиган

В Крит е намерен шлем, направен от зъби на глиган. В индийските религиозни поеми от I хилядолетие пр. н.е. богот Праджахати, в образа на дива свиня, издига Земята от водата и я прави обитаема. Това уважение към свинята и разнообразието на представите, свързани с нея, показват, че това животно наистина принадлежи към най-старите домашни животни.

Вестителят на светлината и големият дърдорко

Иранските народи са почитали петела като предвестник на утрото, като птица на светлината, която царува на небето.

Заедно с кокошките и петела, представите, които ги свързвали с култа към Слънцето, се разпространявали и на запад. С отглеждането на кокошката се появил и обичаят да се подаряват яйца като символ на вечния живот. В рисунки на етруски гробници в Италия от 4 до 3 хилядолетие пр.н. е. е представена сцена, в която на роднините на умрелия се подарява по едно яйце. От това яйце на живота произлязъл и християнският обичай на великденското яйце.

Голямата пчела

В Ефес, един от най-известните градове, населяван от йонийци, почитали в главния си храм майката-богиня като „Голямата пчела“. Привидната способност на пчелата-царица девствено да дава непрекъснато живот занимавала вярващите от Мала Азия от хилядолетия. Една поетична форма на първия пчелен полет през пролетта намираме при хетите. Пчелата била смятана за пратеничка на майката-богиня, която търсела вместо нея изчезналия бог на растителността Телопинос. Когато го откривала, тя го уживала и го намазвала с востък, за да го отведе у дома.

Бурхард Брентиес „Откриването“ на домашните животни. Земиздат, 1981

РАЗМИСЛИ ЗА ЯБЪЛКАТА, ЗМИЯТА И ДВОЙНАТА СПИРАЛА

(Или една хипотеза за ДНК)

Иван ПОПОВ

Темата за ДНК в последните десетилетия е обект на дискусии и нови изследвания, които показват, че старата концепция за ДНК е вече „отесняла“.

Ето мненията на някои водещи специалисти в областта на генетиката, изразени на конференцията в Дорнах, Швейцария в 1996г. под надслов „Бъдещето на ДНК“.

Проф. Ернст Петер Фишер (университетът в Констанца): „Противно на широко разпространените вярвания, геномът е „куха“ концепция. Никой не знае точно какво е генът. Идеята, че гените са отговорни за характеристиките и признаците на хората, животните и растенията, е остаряла.“ С това той уточнява, че ние никога не можем да разберем как ще изглежда един човек, гледайки единствено неговата ДНК.

Проф. Якоб Мюлер от Университета в Базел твърди, че медицинската наука е в криза, защото толкова много се е концентрирала на молекулно ниво, че е загубила поглед върху човека.

Д-р Мае Ван Хо (Отворен университет, Англия): „Генната парадигма колабира. Развитието в науката показва, че по отношение на взаимодействието между ДНК и протеините ние вече не можем да говорим просто за линейна причинно-следствена връзка. Самото изследване на гените отхвърли възгледа, че ДНК е стабилна и статична. Обратно – заключава Хо – ДНК е подвижна и динамична.“ Проф. Гюнтер Стойки (Ню Йоркски университет) подчертава, че ефекта на гените винаги е свързан с обкръжавашата среда и може да доведе до неочаквани екологични странични ефекти.

Поместваме хипотезата на един млад български агроном, която се опитва да хвърли нова светлина върху загадката ДНК.

През последните две столетия човечеството с ускорени темпове разгръща нови и нови страници от тайните на природата. С бързи крачки овладява нови и нови енергоносители: въглища, нефтени продукти, ядрено гориво. Комуникациите също отбелязаха голям подем – през телеграфа, морза, телефона до безжичните технологии, сателитните връзки, интернет. Науката навлиза все повече в полевите форми на материята и взаимоотношенията им.

Чрез научно-техническите открития човекът преоткрива собственото си устройство, като се опитва да възпроизведе съвършената биомеханика на тялото чрез роботостроенето и сложните взаимовръзки в мозъка си чрез компютърните устройства.

Последните тенденции в промишлените и компютърните технологии са свързани с **безжичния пренос на информация**. Това дава повод за размисъл върху някои неясни моменти, свързани с предаването на наследствеността при живите организми, и по-точно върху свойствата на ДНК.

ДНК – това тайнство на природата, създаващо многообразието на живите форми, е обект на нови дискусии и изследвания в последните десетилетия. Какво всъщност е

тя?

Пряк материален носител на информация! А защо не **трансформатор** и носител? И дали връзките природа – жив организъм, природа – ДНК, ДНК – клетъчни органили, нямат освен материален, също и **въннов** характер?

Нека насочим вниманието си към някои проблеми в генетиката и селекцията, а именно разпадането на високопродуктивни сортове растения, получени по изкуствен път чрез индуцирани мутации вследствие обработка с електромагнитни, рентгенови, корпускуларни лъчения и др., а също и към въпроса за естествените мутации, т.е. без намесата на човека.

Каква би могла да бъде причината за разпадането на признаците, ако не подобна на тази, предизвикала мутацията, но с по-голяма сила? Не е ли тя причината и за естествено отпадане, очистване от неприспособените форми?

Да потърсим причината, като погледнем приложената таблица на електромагнитните трептения. Ще видим, че над ултравиолетовите лъчи има още 12 октави, между които са и рентгеновите лъчи. А рентгеновите лъчи и тези под тях са с честота, близка до честотата на извивките на ДНК-

спиралата, т. е. 34 ангштръома. На този факт се дължи и негативното им въздействие. Приложени в големи дози, те влизат в резонанс с тази спирала. На последната октава на скалата се намират космическите лъчи, постъпващи от космоса.

Нека да тръгнем по следния път на разсъждения за лъченията и техните въздействия:

1. Има достатъчно натрупани факти за въздействието на различните пространствени фигури върху живите и неживите обекти от околната среда. В последните десетилетия особено нашумяха изследванията при пирамидалните форми като излъчвател и преобразувател на енергия.

2. Човешкото тяло също излъчва, както и телата на растенията и животните. Кирилиановата фотография на скъпоценни камъни показва излъчване и при тях. С помощта на специални камери беше заснета човешката аура.

3. Излъчването на енергия от човешкото тяло и циркулирането ѝ по невидими канали и микротръбички е било добре известно на древните мъдреци от Изтока. Тези микроканални са наречени надиси и наброяват около 72000. Тук трябва да споменем за публикуваното в края на 20 век откритие, че в човешкото тяло има микротръбички с неизяснена функция... на брой около 72000. Интересно съвпадение! При съвременните описания за устройството на клетката (на еукариотните организми) ще срещнем, освен другите клетъчни органели, и наличие на микротръбички. Те са с диаметър 23-27 нанометра, функцията им не е напълно изяснена. За отбелязване е, че участват в образуването на делителното вретено, а в нормално състояние са разположени перпендикулярно на клетъчната стена. **Като че ли за свързка между повърхността на клетката и нейното ядро.**

4. Навлязохме в клетката. Да продължим към центъра ѝ и тайната на наследствеността – ДНК-молекулата. Да видим ДНК през погледа на световно известния учен Шрьодингер. В книгата си „Какво представлява жи-

вотът от гледище на физиката“ още през 1944г. той пише: „Ние смятаме, че генът или може би хромозомното влакно представлява само по себе си апериодично твърдо тяло.“

Съвременната наука потвърди неговото виждане, което влезе в учебниците: *“Тези думи се оказаха пророчески. Действително ДНК прилича на твърдо тяло. Двойните бази са подредени в нея както в кристалите. И това е един линеен кристал – всяка двойка има само два съседа, и апериодичен – с нерегулярна последователност на базите.”* (Учебник по Генетика за ВСИ от 1987г.)

Тези стъпки на разсъждение ни водят към следното предположение:

Молекулата на ДНК може да се уподоби на кристална верижка и следователно би трябвало да има **излъчване** както кристалите.

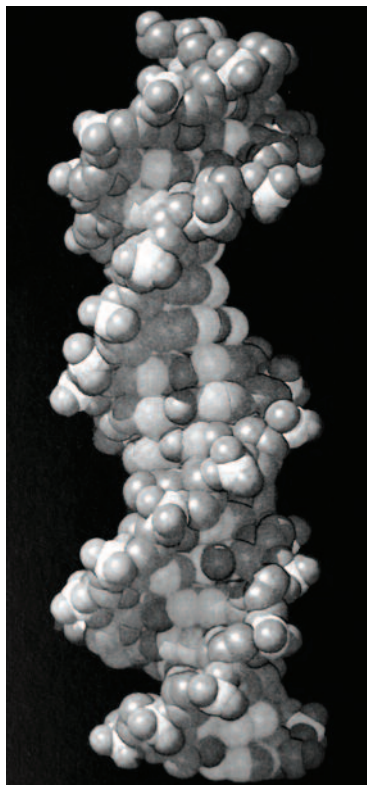
Всеки ген може да се разгледа като една пространствена фигура и следователно всеки ген излъчва в определен диапазон, с определена честота.

Всеки ген приема вибрациите, трептенията от космоса, достигнали до него чрез системата от микротръбички и ги трансформира в трептения с други честоти. А лъченията от всички гени от всички клетки на организма определят „енергетичния скелет“, енергийното тяло, което дублира в устойчивото си физическото. Това се

потвърждава от опити като следния: при прорязване на лист от мушката и поставянето му във високоволтово и високочестотно електрическо поле, след фотографизиране му той изглежда цял, даже на мястото на дупката личат клетките.

Американския биохимик Чаргаф писа: **“Животът е това, което губим в епруветката”.**

В епруветката имаме химичния компонент на живота, но той не е тъждествен на самия живот, както светлината на електрическата крушка не е тъждествена на самата крушка. За светлината на крушката не е необходимо само материята на волфрамовата нишка, по-важно е преминаването на елект-

рическият ток през нея.

Нека се върнем към проблема с разпадане на сортовете. При размножаването по вегетативен начин или чрез тъканни култури наследствените белези се запазват, докато при семенно размножаване се разпадат.

Не е ли възможно лъченията от космоса и околната среда, попадащи върху растението, да се възприемат от ДНК на всяка клетка и оттам да се насочват към репродуктивните органи, т. е. към най-чувствителната част от организма? При процеса на оплождане наследственият материал е в хаплоидно състояние. В тази най-чувствителна фаза наследственият материал е подложен на естественото лъчение на целия организъм, т. е. на лъчението на 2n хромозомния набор на всички клетки на организма. Когато растението (живият организъм) и съответно неговата ДНК, не е в хармония с околната среда, дисхармонията се предава на репродуктивните органи, които отговарят със структурни промени и реформи, даващи нови структури с вибрации, сходни с околната среда. Известно е, че всяка система се стреми към хармония, равновесие с най-малки разходи.

А човекът изважда от състоянието на равновесно съжителство някои биологични видове, като се радва на новите форми, за да търси впоследствие изход от създадените от самия него проблеми.

Земята и всички небесни светила са в постоянно движение и всеки миг е неповторим. Космическите вибрации, пристигащи от всемира, са различни всяка секунда. Преминали през променящия се космически декор от планети, спътници, звезди, системи и гр, те оставят отпечатъка си върху всяко същество. Може би тези енергийни взаимоотношения между молекулата на ДНК, стремяща се към непрекъснатата хармония с околната среда, и вселената са нишката, която преминава през еволюционното ни развитие, като ни свързва с онези далечни епохи на гигантски мамонти и динозаври, когато нашият звезден кораб – Земята е бил в други условия на звездното пространство. Тогава е звучала „музика в друга тоналност“. Може би...

Древната индийска мъдрост ни запознава с жизнената енергия Кундалини, която протича по гръбначния стълб, увита като змия около плътните структури 3.5 пъти. 3,5 нм е спиралата на ДНК. Може би това е умаленото копие на жизнената сила Кундалини.

Може би човечеството твърде рано е получило ябълката на познанието и е започнало госта безотговорно да експериментира в областта на генното инженерство, без да е в състояние да предвиди последици от нарушаването на всемирните закони, без да се опитва преди всичко да се хармонизира с тези закони.

СКАЛА НА ТРЕПЕНИЯТА

Брой на трептенията в секунда

62. октава	4, 611, 686, 427, 389, 904	Непознати
61. октава	2, 305, 843, 009, 213, 693, 952	Рентгенови лъчи
60. октава	1, 152, 921, 504, 606, 846, 976	Рентгенови лъчи
59. октава	675, 460, 752, 303, 423, 488	Рентгенови лъчи
58. октава	288, 230, 376, 151, 711, 744	Рентгенови лъчи
57. октава	144, 115, 188, 075, 855, 872	Непознати
51. октава	2, 251, 799, 813, 685, 248	
50. октава	1, 125, 899, 906, 842, 624	Химични или ултравиолетови лъчи
49. октава	526, 949, 953, 421, 312	Светлина
48. октава	281, 474, 979, 710, 656	Светлина
47. октава	140, 737, 468, 355, 328	Светлина
46. октава	70, 368, 744, 177, 644	Светлина
45. октава	35, 184, 372, 088, 832	Неизвестни
40. октава	1, 099, 511, 627, 776	Неизвестни
35. октава	34, 359, 738, 368	Електрични вълни на радиото (Херц. Вълни)
30. октава	1, 073, 741, 824	"
25. октава	33, 554, 432	"
20. октава	1, 047, 546	Непознати
15. октава	32, 768	Тонове
10. октава	1024	Тонове
9. октава	512	Тонове
8. октава	256	Тонове
7. октава	128	Тонове
6. октава	64	Тонове
5. октава	32	Тонове
4. октава	16	Тонове
3. октава	8	Тонове
2. октава	4	Тонове
1. октава	2	Тонове

Следват космичните лъчи

Дължина на вълната	Брой трепт. в сек.
1/14 ангстрьома	4×10^{19}
	Рентгенови лъчи
12 ангстрьома	25×10^{17}
	5 октави неизв. лъчи
5000 ангстрьома	6×10^{15}
	Ултравиолетови лъчи
	$7,5 \times 10^{14}$
	Една октава видими лъчи на светлината
0,076 микрона	4×10^{14}
	Рентгенови лъчи
	8 1/2 октави инфрачервени лъчи
0,314 м/м	10^{12}
	3 1/2 октави неизследвани лъчи
3 милиметра	10^{11}
	Рентгенови лъчи
	Електрически вълни на радиото

Забележка: Един микрон е една хилядна част от милиметра, а един ангстрьома е една десетомилонна част от милиметра

СЪРЦЕ И УМ

Извадки от две интервюта с Джоузеф Хилтън Пиърс за списанията *Family life* и *Wild duck review*.

Повече от половин век Джоузеф Пиърс, който предпочита да го наричат просто Джо, изследва тайните на човешкия ум. Автор е на книгите: *Пукнатина в космичното яйце*, *Изследване на пукнатината в космичното яйце*, *Магическото дете*, *Магическото дете съзрява*, *Връзки на силата* и *Краят на еволюцията*. Неговата страст си остава изучаването на онова, което той нарича „развитие на интелигентността при децата“. Той се е обявил за „иконоборец“, който не се страхува да говори за това как по стоици начини и пътища днешното американско общество лишава от храна интелектуалните, емоционални и духовни нужди и копнежи на младите хора. Отчасти учен, отчасти изследовател, отчасти мистик, пътуващ училец, Джо Пиърс поддържа тесни връзки с най-изтъкнатите изследователи, работещи във всяка от интересувашите го области. Той синтезира по уникален начин резултатите от техните проучвания и ги предава на достъпен език – един значителен принос в нашето време на нарастваща специализация. Джо пътува по цял свят, за да разпространява своята изстрадана мъдрост.

Въпрос: Ще кажеш ли нещо за неврологичните увреждания на съвременните деца, които описваш в книгата си „Краят на еволюцията“?

Пиърс: Преди 10 години написах книгата си *Краят на еволюцията* и, повярвайте ми, положението оттогава насам се е влошило с 1000 процента. Повечето хора, въввлечени в образователната реформа, обсъждат учебните програми, докато всъщност истината е, че децата, с които те работят, имат увредени способности да бъдат обучавани в пълния смисъл на думата. Обществото трябва най-после да разбере това. Най-ясните резултати относно тези увреждания дойдоха от изследванията на Тюбингенския университет в Германия, провеждани в продължение на 20 години, обхващащи хиляди хора. Те

показват три статистически значими извода относно резултата от неспособността да се изгради необходимата за развитието сензорна стимулация. Първо – налице е намаляване с един процент за всяка година на средната сензорна чувствителност на човека и съответно – на неговата способност да получава информация от заобикалящия го свят. Информацията, която днешните деца могат да възприемат или регистрират от околния свят, е 80 процента от тази, която са възприемали децата, които сега са 20 годишни. Това означава, че те просто **са с 20 процента по-неосъзнати за това къде се намират и какво става около тях**. Второ – стимулите, които преминават през ретикуларната формация на мозъчния ствол, трябва да бъдат силно концентрирани информационни експлозии, за да пробият. Това означава, че единствените сигнали, които децата възприемат от околната среда, са заредените със силно напрежение бомбастични стимули. Ако това е звук, той трябва да е силен, ако е допир, трябва да е натиск, ако е картина, трябва да е ярка. Слабите сигнали не могат да приковат вниманието им поради намалената чувствителност към заобикалящата ги среда. Едно сравнение: преди 20 години детето или юношата са различавали 360 нюанса на червения цвят, докато сега разделителната им способност е спаднала на около 130 нюанса. Едва доловимите различия са елиминирани и е необходим силен червен цвят, за да проникне през ретикуларната система. Ако надникнем в другите отдели на сетивната система, те също са дълбоко поразени.

Уврежданията в нормалното развитие са причинени от разнообразни фактори – като се започне от родилните технологии и неправилните ежедневни грижи за детето. Най-често истинската грижа се заменя с масирана свръхстимулация – във висша степен неподходяща – гразнителни, на които детето е изложено през целия ден, като телевизия или музика, които се смята, че го забавляват или успокояват.

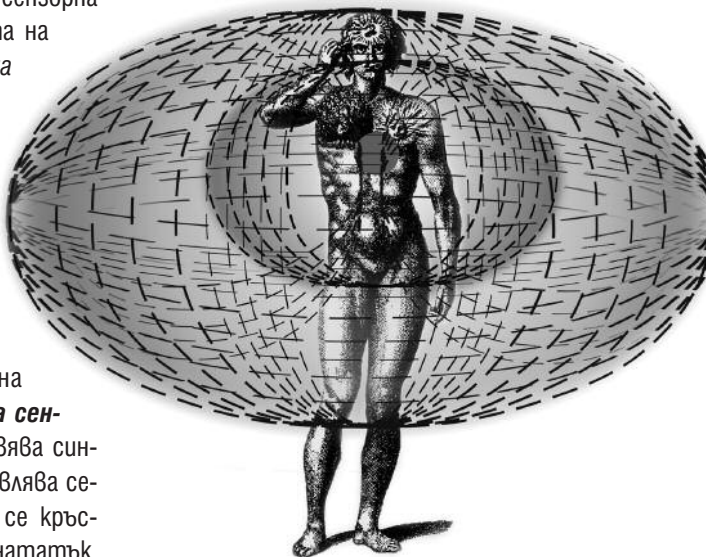
Въпрос: Има ли наистина документиран физически атрофични промени?

Пийрс: Да, има атрофия на цялата сензорна система. Това отговаря и на изследванията на Марша Микулак, за които писах в *Краят на еволюцията*. Още преди 15 години тя отчете 20–25% намаление на сетивната чувствителност на технологичното дете, сравнено с „примитивното“ дете от полята или джунглите.

Третият резултат на германското изследване показва, че мозъкът показва влошена адаптация на равнище, считано за генетически невъзможно. В мозъците на днешните млади хора **няма кръстосване на сензорната информация**, т. е. не се осъществява синтеза в мозъка. Зрението например представлява серии от брилянтни отпечатъци, които не се кръстосват със звука, допира, мириса и така нататък. Влизаният информационен поток от сетивата не образува общ контекст, а всяко е независимо и изолирано от другите. Това обяснява защо децата се уморяват толкова бързо, когато са изложени на изобилен информационен поток.

Когато чува определен звук, детето не извлича от паметта си модели и други сетивни впечатления, които резонират с него. В мозъчните системи се образуват прости къси връзки. Това е резултатът от липсата на естествени стимули и наличието вместо тях на масирана свръх-употреба на изкуствени стимули. Аз и Джери Мандел бяхме в края на седмицата в Нова Зеландия на конференция, провеждана от Д-р Кейт Бъзел върху ефектите от телевизията и компютрите. Вече има невероятно много неврофизиологични изследвания, които показват, че телевизията предизвиква сериозни проби в генетичното кодиране. Брус Липтон, клетъчен биолог, един брилянтен човек, показва как **емоционалното състояние на тези деца променя коренно структурата на ДНК**. Така че не искам да говоря за бъдещите проблеми на образованието и т. н., а за уврежданията, които са причинени на повечето деца в първите три години от живота им и как да променим това. Само ако можем да го преодолеем! Най-важно е с какво подхранваме нашите деца през първите три години.

Има три важни неща. Първо, трябва да разберем, че възпитанието наистина започва от утробата и в 90% се осъществява през първите три години. Второ, никога не си хабете енергията да се обръщате и ангажирате институции, но използвайте всеки бит от енергията си, за да направите всичко, което можете, за най-големия брой деца, които пряко може да достигнете. Вижте насъщните и истински нужди на детето в семейството или около вас.

Въпрос: Казвал сте също, че телевизията е враг номер едно на въображението. Какво е всъщност влиянието ѝ върху децата?

Пийрс: Телевизията в буквален смисъл **предотвратява** нервното развитие и растежа на мозъка у децата. Когато малкото дете гледа много телевизия, това подтиска способността му да създава вътрешни образи за неща или събития, които не са предоставени на сензорната му система от заобикалящата среда, а това е същността на онова, което наричаме „въображение“. Изследователите в началото мислеха, че проблемът е в програмите, но се оказа, че самата телевизионна технология е увреждаща. С други думи, гледането на телевизия само по себе си е пагубно за човешката физиология. Това е дълга история. Началото ѝ е през шейсетте години на 20 век, когато било установено, че мозъкът на малки деца, намиращи се пред екрана, изпада в кататонно състояние. Тази мозъчна реакция се дължи на радиантната светлина, която е светлинният източник както при телевизията, така и при компютрите. Механизмът е доста сложен, за да го обяснявам тук, просто ще кажа, че мозъкът се изключва при този вид светлина. Ние можем да видим как телевизорът хипнотизира децата, когато го гледат продължително време. Най-страшното е, че телевизионната индустрия, като отчита този ефект, въвежда така наречените „сепващи стимули“. „Сепващият ефект“ създава в мозъка усещането за опасност и го събужда, като целта е да бъде поддържано будно вниманието. „Сепващите ефекти“ са резки и внезапни светлинни ефекти или звуци, промяна в тембъра, бърза смяна на гледната точка на обектива. Мозъкът обаче евентуално започва да се приспособява.

собява към тази ситуация, отчитайки я като фалшива тревога и започва да се настройва към нея. В резултат на това всеки десет години телевизионната индустрия се принуждава да усилва „сепващите ефекти“, докато накрая имаме периодични взривове от насилие в детските анимационни филми и гр., като се достига до средно 60 бита от насилие на всеки половин час. Тук има значение вече естеството на програмата. Докато мозъчната кора, или неокортекстът осъзнава, че телевизионните образи не са реални, долните мозъчни отдели, или „рептилийният“ мозък не осъзнава това. Това означава, че когато едно дете гледа насилие по телевизията, неговият рептилийен мозък изпраща серии съобщения за опасност към емоционалния мозък, който от своя страна веднага се свързва със сърцето. В момента, когато сърцето получи знак за опасност или отрицание, то излиза от присъщото му хармонично състояние и става не-кохерентно, като предизвиква освобождаването на един от най-употребяваните хормони в човешкия организъм, наречен кортизол. Кортизолът веднага активира мозъка и го кара да осъществява трилиони невронни връзки, за да подготви индивида да посрещне надвисналата опасност.

По-късно, когато сърцето получи послание, че хоризонтът е чист, се освобождава друг хормон, който разрушава излишните нервни пътища, които не са били използвани в тази бърза реакция към заплахата. Проблемът с „телевизионните“ деца е, че в мозъка им не настъпва втората фаза на отпускане. Така мозъкът на американското дете, което до възрастта 4-5 години е изгледало около 5 – 6000 часа телевизия, е в пълно объркване. Масивната свръхстимулация от телевизията води дотам, че мозъкът не може да се приспособява по нормалния начин, описан по-горе. Настъпва истински срив на всички нива от нервната система.

Въпрос: Но вече има толкова много компютри. Как да учим младежите да боравят с компютъра и едновременно да се пазят от него?

Питърс: Всичко е въпрос на възраст. Най-напред трябва да научим детето да мисли и след това да го насочим към компютъра. Ако насочите детето към компютър, преди да се е стабилизирал процесът на мислене, той изобщо няма да се развие.

Въпрос : Вие твърдите, че творческите личности никога не могат да бъдат насилници?

Питърс: Ами това е твърдение на група шведски лекари. Техните проучвания показват, че деца, които имат огромен капацитет да създават образи и картини във вътрешния си свят, никога не са насилници. Освен това, когато се сблъскат с насилие, те

са в състояние да измислят и предложат алтернативни разрешения.

Въпрос: Съвременните неврофизиолози направиха някои смайващи разкрития за човешкото сърце. Можете ли да ни кажете нещо повече?

Питърс: Идеята, че можем да мислим със сърцето си вече не е само метафора, но съвсем реален феномен. Това личи от комбинираните резултати на няколко изследвания, които доказват, че **сърцето представлява голям център на разумност у човека.** Молекулярните биолози откриха, че сърцето е важна жлеза с вътрешна секреция в организма. Като откликва на нашите преживявания с външния свят, то произвежда хормона сърдечен предсърден фактор, който основно повлиява работата на лимбичните структури на мозъка, наречени „емоционалният мозък“. Това включва хипокампалната област, отговорна за паметта и обучението, а също и центровете, контролиращи цялата ендокринна система. А неврокардиолозите установяват, че всъщност 60 – 65% от клетките на сърцето са нервни клетки, идентични с нервните клетки на мозъка, работещи по същия начин като мозъчните нервни клетки, със същия вид връзки и със същите невротрансмитери.*

С групи думи, буквално сърцето притежава „мозък“, свързан с всеки голям орган на тялото, с цялата мускулна система, което позволява на човека по един уникален начин да изразява емоциите си. Приблизително половината от нервните клетки на сърцето осъществяват предаването на информацията, която постъпва до тях от цялото тяло, и по този начин поддържат хармоничната работа на тялото като единно цяло. А другата половина изграждат много дълги, не-опосредствувани невронни връзки с „емоционалния мозък“ в главата, и **провеждат 24 часов диалог между сърцето и мозъка**, който ние дори не осъзнаваме.

Междувременно биофизиците са открили, че сърцето в същото време е много мощен електрически генератор. То образува електромагнитно поле, обгръщащо цялото тяло и излизащо 8-15 стъпки извън него. То е толкова мощно, че позволява да се направи ЕКГ запис на 3 стъпки навън от тялото. Това поле, създадено от сърцето, е холографско, т.е. вие можете да получите информация за цялото поле от всяка точка на тялото, от всяка точка вътре в самото поле, независимо колко микроскопична е тя. Интересното тук е колко дълбоко това поле повлия-

*Невротрансмитери – вещества, предаващи нервния импулс от клетка на клетка

Следва на стр. 44

БЪЛГАРИН ДА СЕ НАРИЧАМ

(Какво казват числата за българското минало, настояще и бъдеще)

Стефан ПЕТРОВ

Според индуктивните мъгреци звукът е източник на всичко съществуващо. Той е най-тънката от всички форми, в която енергията се е намирала до началото на сътворението. Има 52 начина, по които звукът пребивава в проявен вид. (1) С развитието на човешкия организъм тези звуци се локализируют в чакрите – центровете на психическа енергия. Преминвайки през 7 нива, от фино към най-грубо, от неизменната божествена енергия се ражда материята. Така цялото Битие протича от първия най-прост звук **а** до последния.

Всяка буква има число, съответстващо на нейното място в азбуката. Ако вземем за илюстрация последната буква от българската азбука **я**, тя има числена стойност 30 (защото е 30-та поред). Преди деветосептемврийската правописна реформа **я** = 31, тъй като е била 31-та буква поред. Гръцките и еврейските букви са с по-различни числени значения, но пак свързани с поредния им номер.

Между множеството съотношения на числата особено важни са три нумерологични индикатора:

– число на събата, равно на сбора от числените стойности на всички букви в пълното име;

– число на подсъзнанието, показващо липсващите букви в името и, съответно, кармичните уроци, които остава да бъдат научени;

– число на земното съществуване във времето и пространството.

В следосвобожденската си история нашата страна се е наричала *Княжество България*, *Царство България*, *Народна република България*, *Република България*. Имат ли отражение върху народната съдба промените в името?

I. КНЯЖЕСТВО БЪЛГАРИЯ (1878-1908)

число на събата = 227

земно число = 360

кармично число = 9 (т. е. в името са налице всички числа от 1 до 9)

Цифрата 9 говори, че страната ни в този период няма кармични дългове, които да я спъват, изплатени са. 9 е число на възкресението. В деветте според Учителя човек оживява и възкръсва. България се е събудила за живот след 5 века небитие.

360 е число на победата. В индийската нумерология символът на 360 е **ножница на меч**. Тълкувание на символа: чрез сила и убеденост в своята правда се стига нависоко. Числото 227 означава отбрана, показва големи възможности, предпазлив дух, да бъдеш вечно нащрек.

Например Сръбско-българската война през 1885 г. се развива съгласно значенията на тези числа:

360 – победоносна за България

227 – отбранителна

9 – българската армия като че не е новосформирана, а е възкръсналата войска на Първото и Второто българско царство, с вековни традиции

Питагорейците определят числото 360 като число на растежа. За три десетилетия след Освобождението България бележи изключителен растеж, натрупва немалък икономически потенциал. Трикратно се увеличават търговският оборот, дължината на ж.п.линиите и шосейната мрежа, броят на пощенските станции. Истинско икономическо чудо е развитието на страната ни през първото десетилетие на 20-ти век. Индустриалните предприятия от 293 на брой стават 740. (2) В продължение на 30 години, с изключение на 1897–1900, националното стопанство не познава сериозни кризи.

Вярата в прогреса, в придобиването на пари, знания, сила е обща за 19-ти век. В „Златна книга на гарителите“ са отпечатани през 1907 г. биографиите на 107 български роголюбци, които са завещали част или всичко, що са спечелили, за народната просвета. 360 е число на гумата *просвещение* (по еврейски *хаскала*), а 227 е число на *благословение*. Възрожденският ентусиазъм и най-добрите надежди за общото благо правят Княжество България благословена страна.

II. ЦАРСТВО БЪЛГАРИЯ

число на съгбата = 199

земно число = 303

подсъзнателно число = 8 (едно число липсва в името – 7, съответстващо на буквите *ж, л* или *ш*)

Колкото и да учудват и радват промените през периода 1878–1908 г., те не могат да бъдат грехи, освен външни. Пог повърхността всичко е в полудиво състояние. Царското гостойнство на владетеля не подхожда на поганиците, които той сам нарича „цървуланковци“. Д-р И. Селимински (1798–1877 г.), посещавайки рогния Сливен, намира, че народът, благодарение на добрия климат, е здрав, пъргав, работлив, остроумен, но безграмотен. „Природните гарби могат и без всякакво школуване да помогнат на един селянин да се издигне над своите съселяни; но за да стане талантът гържавен мъж, писател, гуховник, финансист, военен или индустриалец, не стига голият природен дар. Потребно е дълго и целесъобразно възпитание и много разходи.“ (3)

Изкуството и културата, които българите виждат в други страни, у тях очевидно са в недостиг. Това ги кара да чувстват в положението си нещо неистинско. Символът на съгбовното число на Царство България – 199, е **карнавалната маска** и означава пограждане, артистичност, неискреност. 199 значи слънчево затъмнение, което предвещава зло, а също – жертви. Фалшивите великогържавни амбиции доведоха до най-големите злини – войните.

Страданията чистят всичко излишно и внасят дълбочина. Ако цар Ферди-

нанг вкара богатите българи в Европа, то при цар Борис приобщаването към европейската култура се задълбочи и обхвана средната класа – образованите хора в градовете. Числото 303 дава прецизност, точност, много знания, праволинейност – характерни за хората на изкуството и науката от царския период в новата ни история. Тези качества бяха изгубени след 1944 г., което в частност се прояви в обегняването на езика и мисълта на писателите. Архитектура и качеството на строителството преди Втората световна война също са на по-високо равнище, отколкото в последвалите периоди, въпреки че би следвало да е обратно.

Сборът на буквите в името *България* по старата азбука прави 103 – число на плодovitостта. Образът му е голям гръб с широко разперени клони, в които птиците пеят. Около него никнат нови гървета, което символизира закрила, дадена на други – спасението на българските евреи.

С промяната в правописа буквата *я* вместо 31 има вече стойност 30 и затова България = 102. Сто и две е число на затлачването – като паракот, заседнал върху пясъка на нисък бряг. Изразява възможност за съгбовна грешка и скрити пречки. Учителя е предупреждавал, че ако се изхвърли от употреба буквата на т. н. двойна ятова гласна – е-двойно, българите ще закъсат (което и стана).

III. НАРОДНА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Подсъзнателно число 9:

В резултат на многото войни вибрациите, тонусът се понижават. Затова значението на девятката след 1946 г. е съвсем различно от значението ѝ в първия следосвободженски период на оптимизъм и надежди за бъдещето. При социализма българинът е госта отегчен от живота. Има чувството, че всичко му е известно и го е правил най-малко по веднъж. Склонен е да философства и да се примирява. Прекалено е безличен, за да бъде интересен. Приема да му се налага чуждо мнение. Има нагласа на критик, интересува се от много неща, но повърхностно. (4)

Сборът от числата на елементите вода, огън, земя = 339. Означава затворен,

отбраняващ се гух, егоизъм, прекалена грижа към себе си. 339 значи също царстване, лична власт. То обяснява защо семейно-монархическата форма на управление на Тодор Живков се приемаше като нещо естествено от народа, управляващата класа, че гори и в чужбина

Сборът от всички букви (число на съдбата) = 263. Образът, който дава това число, е **лице на шум със смешни украшения и разчорлени коси**. Означава безрегие, ексцентричност, гух, отгаден на вятърничави проекти. Да си припомним ломските ямки, мултипликационния поглед, възродителния процес. Лъжите и шутловцината, растейки прогресивно, доведоха до безизходица – така наречения маториум.

IV. РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Съдбата или Истината – границата, до която е разрешено да достигне гражданинът на РБ, е 196. Съгласно Кабалата 196 хиляди са всичките възможни светове, които Бог носи под мишницата си, включително този свят и бъдещия. Това е число на алтернативата. Българинът трябва да избира между две взаимно изключващи се решения: мистично-гуховно развитие или затъване в материалните проблеми.

За момента като че ли избираме втория вариант. Идеал на обществото са бизнесменът и правенето на пари. Извличаме квадрантен корен от съдбата си: 196 = 14 x 14. В тибетската нумерология 14 значи бизнес.(5) При нисши вибрации 196 означава гребнав характер.

Земното ни съществуване (пог знака на числото 298) е белязано от непостоянство. Неспособни сме да овладеем страстите си, проявяваме разсипничество.

До трагедия вероятно няма да се стигне, защото българинът умее без усилия, по околни пътища да получи онова, което иска. Това се дължи на източната зодия Овца, определяща нашия национален характер. Броят на буквите в името подсочва качеството, а *България* се състои от 8 букви; следователно българинът проявява качествата на 8-та зодия – на Овцата.

Овцата е кротка и добродушна, с топло и нежно сърце. Има чувство за спра-

ведливост, но е снизхогителна и умее да прощава. В нея е силно развита синовната привързаност. В любовта е повърхностна и непостоянна. Подхожда ѝ партньор, който би я защитавал.

Овцата търси покровителството на по-силните от нея. Плува по течението, бои се от препятствия и остава на други право да вземат решение. Първокласен член е на отбора, но няма инициативност и не може да бъде водач. Желее да бъде покровителствана и лесно се остава да бъде използвана, макар да е експерт по използваемост. Без колебание би станала паразит. Овцата е песимистична и неспокойна, лесно губи практичността си и се крие в собствените си фантазии, става ексцентрична, странна, разиграва театър.

Цирковите животни са гресирани да изпълняват различни номера. Подобно на тях, всеки човек си има свой „номер“, чрез който се справя повече или по-малко успешно в живота. „Номерът“ на българската овца е: срещне ли трудност, да се крие в ъгъла – слабостта ѝ действа обезоръжаващо на противника. Любопитно е да се види дали тази тактика ще има успех в Европа. Съдбата на АЕЦ Козлогуй ще покаже.

Нормално е резултатите ни все да се разминават с очакванията. При съдба = 196 груго едва ли е възможно. Летвата на числото 196 е високо вдигната и се искат големи усилия, за да се прескочи. Дори библейският ни прародител Авраам не е доживял определените му 196 години (равни на 4 юбилея по 49 г.), а умрял преждевременно на 75 г., за да не стане свидетел на лошото поведение на внука си Исаа. Бог му спестил това огорчение.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ:

„В началото Бог създаде небесата и земята“. Сборът от числата на еврейските гуми *небеса* = 390 и *земя* = 291 прави 681 – година на създаване на Българската държава. Следва, че България е небесна, райска земя. Милата ни родина наистина е земен рай.

Колкото по-големи са Божиите обещания, толкова по-решителна трябва да е нашата промяна, за да можем да приемем, вместим и задържим богатата. От егоисти,

каквито сме създадени, се иска да станем същества на Любовта. А човек изобщо не се променя, или малко. Сестра Мария Тодорова свидетелства, че и ученици в най-голяма близост до Учителя не са се променили /6/.

Очевидно съдбата, Истината, която очаква българския народ, е твърде хубава и лесно не може да се постигне. Числото на народната ни съдба – 196 е равно на сбора от буквите на еврейската дума *асис* – вино. Метафорически виното симболизира всичко прекрасно и възвишено – Светото писание, Ерусалим, Месията, праведниците.(7)

Учителят е казал, че щастливо число за българина е 31. Значението на 31 в китайската *И Цзин* – *Книга на промените* е **напрежение**. Животът на българина е ка-

то в тенджерата под налягане. Сатурн и Марс бият с камшик дебетите български глави, за да се посмекчат и развият центъра на религиозността – връзката с Бога. Съдбата на България ще се изпълни, дори да останат в нея само 300 000 способни и желаещи да приемат Любовта, Бога. (8)

1. Х. Джохари, *Лула – игра самосознания*, 1999, с. 106
2. *Из историята на българската народност и държава*, 1993, с. 172
3. С. Велев, *Златна книга на дарителите*, 1907, с. III
4. Ф. Камбъл, *Числата – ключ към загадката съдба*, с. 31
5. *Lama Chime Radha (Divination and oracles)*, р. 18
6. *Изгревът*, т. V
7. *Еврейская енциклопедия*, т. V, с. 616
8. *Акордиране на човешката гуша (Архив на Боян Боев)*, т. 3, с. 51

КАРТИТЕ ТАРО

Из книгата „Медитации Върху ТАРО“ на В. ТОМБЕРГ

Продължение от миналия брой

ПЪРВОСВЕЩЕНИКЪТ

Картата *Първосвещеникът* ни прави очевидци на акта на благословение. Главното, което трябва да помни всеки, който тълкува картата както като обща композиция, така и елементите, от които е съставена е, че става въпрос **за благословение**, и всичко, което е свързано с него. Какво означава благословието? Какъв е източникът му и какво е неговото влияние?

Благословието е нещо повече от това да пожелаеш благо на другите, нещо повече от магически печат, налаган върху другите чрез помислите или волята. Това е актуализация на Божествената сила, могъщество, което далеч надхвърля рамките на индивидуалното мислене и волята както на получаващия, така и на даващия благословение. С други думи,

то е преди всичко сакрален акт, равнозначен на богослужение.

В Кабалата ролята на молитвата и благословието се свързва с гъба потока, възходящ и низходящ, подобни на циркулацията на кръвта. С молитвата хората се възнасят към Бога и след „Божественото“ обогатяване с кислород се претворява цъвещото отгоре благословение. Ето защо на картата единият служител е вдигнал нагоре лявата си ръка, а другият е свалил надолу дясната. Именно този двоен поток символизират и двете колони зад гърба на първосвещеника. При това самият първосвещеник е вдигнал тройния кръст от страната, където е „Колоната на молитвата“, докато дясната му ръка, съответстваща на „Колоната на благословието“ е простряна в благославящ жест. Двете страни на Кабалата дясна и лява двете колони на дървото на сефироти-

те, стълбовете на Милосърдието и Строгостта, двете колони на Соломоновия храм Йахин и Бохаз, точно съответстват на колоните на молитвата и благословението, изобразени на картата. Защото именно строгостта – страхът от Бога, подбужда към молитва, а Милосърдието дарува благословение. “Червената”, артериална кръв носи благословението на кислорода, докато “синята”, венозна кръв избавя организма от въглеродния двуокис. Същото е и с духовния живот. Този, който не практикува една или друга форма на молитва, е застрашен от асфиксия*. Напротив, молещият се получава в една или друга форма животворно благословение.

И така, първият практически урок на Петия аркан е същността на духовно упражнение, свързано с духовното дишане, или “респирация”.

Има три равнища на хоризонталното дишане, както и три стадия на вертикалното дишане. Същността на трите хоризонтални равнища на дишане е: любов към Природата, любов към ближния, любов към същността на духовната йерархия. Същността на трите вертикални стадия е: очистване (с Божественото дихание), просветление (с Божествената светлина), мистично единение (в Божествения огън).

Затова Първосвещеникът носи троен кръст. Това е кръстът на пълното и съвършено духовно дихание.

И така Първосвещеникът е страж на духовната респирация**. (В пиктографско тълкование Хе в еврейската азбука петата буква означава дишане.) Той представя моралната логика. Благословението и молитвата са двата стълба, между които е сигнал.

Първосвещеникът винаги се намира в центъра на конфликта между идеалната истина и актуалната истина, между милостта (шезег) и истината (емет). И този конфликт е не друго, а рана – петата рана, раната на сърцето. И ако Императорът има четири рани, у Първосвещеника те са пет.

И така постът на Първосвещеника в духовната история на човечеството е постът на стража на свещения пентаграм на петте рани. Той охранява единствения законен път на прехождане от кръста към пентаграма, от пентаграма към хексаграм. Той се грижи за това, след разпъването на кръста да последва възхода към пентаграмата, а след пълния възход на свещения пентаграм да се дойде до извисяването до хексаграма. Задачата, която духовният пост на Първосвещеника му възлага, е да се грижи за това, духовното послушание, бедността и целомъдрието – свободни и святи, да не изчезнат от Земята и да не се свършат хората, които ги приемат и олицетворяват.

*асфиксия – смърт от задушаване (б. прев.)

** респирация – дишане (б. прев.)

ВЛЮБЕНИТЕ

“Положи ме като печат на сърцето си,
като пръстен на ръката си,
защото любовта е силна като смъртта,
стрелите ѝ са стрели огнени
и пламъкът ѝ е много силен”...

Песни Соломонови, Песен 7:6-7

Ето Шестата карта Таро, чиято композиция може да бъде преведена от визуалния език на Таро на поетичния Соломонов език. Защото на картата виждаме тъмнокоса жена с безсрамно лице в червена рокля, която хваща за рамото младеж, докато друга, светлокоса, в синя рокля със свързан жест на лявата си ръка сочи към сърцето му. В същото време, на фона на белия диск над тях, из-

пускащ алени, жълти и сини лъчи, вюръжен с лък младенец се готви да пронже със стрела другото рамо на младежа. Не чувате ли гласовете: “Намерих те” и другият: “Тези, които ме търсят, ще ме намерят”? (из *Притчи Соломонови*, гл. 7 и 8 – бел. прев.) Не разпознавате ли гласа на чувствеността и гласа на сърцето, както и езиците на небесните пламъци, за които говори Соломон?

Следователно централната тема на Шестия аркан е изпълнението на обета за целомъдрие, както Петият аркан имаше за своя тема бедността, а четвъртият – послушанието. Шестият аркан е и равностетка на предишните два – целомъдрието като резултат от послушанието и бедността. Това

са и трите обета или метода на духовната дисциплина.

Изборът, пред който стои младежът на Шестия аркан, е по-значителен, отколкото просто избор между греха и добродетелта. Става въпрос за избор между пътя на послушанието, бедността и чистотата, от една страна, и пътя на властта, богатството и разгула, от друга. Практическото учение на Аркана *Влюбените* е свързано с тези обети и противостоящите им изкушения. Защото такава е практическата доктрина на хексаграма или шестолъчната звезда.

Целомъдрен можеш да бъдеш само когато любиш с цялото си същество. Чистотата в същността си не е безразличие, а е любов, която е "силна като смъртта" и която е "много силен пламък". Това е **живо единение**.

Това е триадата дух-душа-плът, които в същността си са едно, и още една триада: дух-душа-тяло, които също са едно, а три и три е шест, а шест е две, а двете са едно.

Това е формулата на чистотата в любовта. Това е формулата *Агам Ева*. Именно в това се състои принципа на целомъдрието, живият спомен за Рая.

"Земният рай" е основополагащият слой едновременно на нашата душа и на космическата сфера. Той се постига както по пътя на екстаза, така и на епстаза. Това е сферата на всички начала и следователно на всички принципи. Раят, като сфера на началата и принципите, същевременно е и сфера на началото на грехопадението, или изкушението, т.е. на прехода от послушанието към неподчинението, от бедността към сребролюбството и от целомъдрието към порока.

Изкушението в Рая се е състояло от три елемента:

1. Ева е слушала гласа на змията;
2. Тя "видяла, че гървото е добро за храна и приятно на вид";
3. Тя "взела от плодовете му и яла, и дала на мъжа си, който също ял от тях."

Ева е слушала два гласа, две вдъхновения, излизали от два противоположни източника. Ето в какво се състои принципът на съмнението. Съмнението е двойствено вдъхновение. Вярата е вдъхновение от единствения източник. Увереността е разсеяно съмнение,

т. е. придобиване отново на вярата.

Самият принцип на послушанието означава безусловно подчинение на единствения глас свише. И самият факт, че Ева се е вслушала в друг глас, че е сравнявала тези два гласа, т.е. считала ги е за принадлежащи *към една и съща сфера* самият този факт е бил акт на *духовно неподчинение* и е станал причината и началото на грехопадението.

Когато е погледнала гървото, е настъпила втората фаза на грехопадението.

Тя го е погледнала по нов начин. Сега, когато в нея е звучал гласът на змията, това е бил въпросителен, съмняващ се и сравняващ поглед, т. е. готовност да изпита. Защото когато има съмнение, има и съблазън да изпиташ нещата на собствен опит, за да разсееш това съмнение ако ти е невъзможно да го преодолееш, като се издигнеш в по-висока сфера.

Като погледнала гървото по нов начин, Ева протегнала ръката си, "взела от плодовете му и яла, като дала и на мъжа си." Това е третата фаза на грехопадението: за да избегнеш съмненията, правиш опит, в който заставаеш и другия го участва.

Това е началото и принципът на порока, противоположен на принципа на целомъдрието. Защото да започваш опити или да придобиваш опит на базата на съмнението, това е самата същност на плътския, психически и духовен порок.

По тази причина в християнския езотеризъм или херметизъм не провеждат никакви опити.

Шестият аркан на Таро, *Влюбените*, макар да отделя релефно само изкушението на целомъдрието, все пак подбужда и към целия спектър на мисли за трите изкушения и трите обета при това трите изкушения в Рая и трите изкушения на Христос в пустинята в реалността са неделими, както са неделими и трите обета. Защото не можеш да бъдеш "целомъдрен", без да си "послушен" и "беден". А какво е прякото последствие от това да устоиш пред изкушението?

Евангелският разказ ни дава следния отговор: "Тogaвa дяволът Го остави и ангелите пристъпиха към Него и Му служеха."

КОЛЕСНИЦАТА

Както и предишните аркани, **Колесницата** има двойко значение. Този Аркан представя от една страна онзи, който е преодолял трите изкушения и е останал верен на обета за послушание, бедност и целомъдрие, но от друга страна символизира и опасността от четвъртото изкушение, най-коварното и тънко изкушението на победителя от неговата победа.

Кочияшът на аркана **Колесницата** е излязъл победител от изпитанията или изкушенията и ако сега е господар на положението, той трябва да благодари на себе си. Ако е господар, това господство е било достигнато в самота и той е задължен единствено на изпитанията, през които е преминал, а не на нещо или някого отвън.

Победа, удържана в самота каква слава, и същевременно каква опасност таи в себе си!

Традиционното значение на аркана е **победа, триумф, успех**. Но аз съм склонен да виждам във всички аркани на Таро едновременно и предупреждение.

Колесницата ни предупреждава за опасността от мания за величие и ни учи на истински триумф, достигнат в "Себето". Истинският триумф, достигнат в "Себето" означава, според Юнг, успешно завършване на процеса на индивидуация или успешно завършена работа за истинско освобождение, което е плод на пречистване, след което следва озарението, а след него идва единението, в съответствие със западната традиция на посвещение.

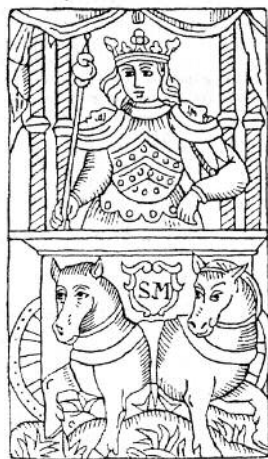
Така че персонажът на Сегмата карта Таро може да означава и "триумфатора", обхванат от мания за величие, и *все-човека*, т.е. всестранно развития човек, който е господар на себе си.

Триумфаторът от Сегмия аркан носи нагръдник, стои под балдахин и на главата му има корона. Затова той не се загубва в природата, не губи Господа, опитвайки своята висша същност и не губи мира си в опита си да люби Господа.

Той обуздава опасностите на безумието, манията за величие и екзалтацията. Той е нравствено здрав.

Той е изправен; в ръката си има скиптър, с който управлява двата коня (син и червен), които теглят колесницата му. Той няма

отсъстващ вид, не е погълнат от екстаз или екзалтация. Той следва пътя си и се движи напред, изправен в колесницата си. Двата коня син и червен са го избавили от необходимостта да ходи пеш. Инстинктивните сили *да* и *не* (утвърждаване и отрицание), привличане и отблъскване, артериална и венозна кръв, доверие и недоверие, вяра и съмнение, живот и смърт и накрая гясно и ляво, символизиран от стълбовете Jachim и Boiaz, са станали мотивиращи сили в него, покорни на неговия скиптър. Те му служат доброволно, защото той е истинският им повелител. Той им се доверява и те му се доверяват това е върховната власт, съответна на законите на херметизма.

ПРАВОСЪДИЕТО

Сегмият аркан ни показва как се достига вътрешно равновесие; Осмият аркан ни учи как да запазим достигнатото равновесие; Деветият аркан ни дава метода или пътя, откриващ се пред онзи, който е достигнал и съхранил това равновесие. С други думи, Сегмият аркан ни открива как да достигнем равновесие, Осмият разкрива механизма на макрокосмическото и микрокосмическо равновесие, а Деветият аркан учи на "пътища-

та на света" или "средния път" пътя на хармоничното духовно развитие.

Картата на Осмия аркан изобразява жена, седнала на жълт трон между два стълба, облечена в червена туника, с наметната на плещите синя мантия. В ръцете си държи везни и меч с жълт цвят. На главата си има тривърха тиара, увенчана с корона.

Цялостният образ на картата е законът, който е поставен между свободното

изявление на индивидуалната воля и същността на битието. Човек може да действа по собствена и свободна воля законът реагира на действията му с помощта на видими и невидими сили. И за тази реакция лежи първоосновата на крайната реалност (ens realissimus на Тома Аквински), която придава на реакциите на закона универсалност, правдивост и неотменност.

Законът е поставен между свободата на човека и свободата на Бога. *Правосъдието* е сигнал между двата стълба на Волята (Jachin) и на Провидението (Bohaz). Но самото *Правосъдие* не действа, а само реагира. Затова и е изобразено като жена, а не като мъж. Короната, увенчаваща фигурата на *Правосъдието* показва, че своя сан и мисията си то е придобило свише от най-висшата Същност, от провидението. Везните и мечът в ръцете на тази фигура означават, че именно тя пази равновесието и по какъв начин санкционира равновесието в сферата на свободната воля на индивидите. С това фигурата на *Правосъдието* казва:

Аз седя на мястото, намиращо се между индивидуалната човешка воля и вселенската воля на най-висшата Същност. Аз съм пазителката на равновесието между индивидуалното и всеобщото. Аз притежавам достатъчно сила, за да го възстановявам всеки път, когато е нарушено. Аз съм редът, здравето, хармонията, *справедливостта*.

Везните са равновесието или редът, здравето, хармонията и *справедливостта*, а мечът символизира реалната способност за възстановяването му всеки път, когато индивидуалната воля нарушава универсалната воля.

И в астрологичния хороскоп, и в характерологичното формулиране винаги присъства факторът X , от чието използване забивят астрологичните и характерологични данни. Това е факторът на свободната воля, обуславящ основното правило на Астрологията: "Звездите скланят, но не принуждават". Това правило важи и за "микрокосмичната астрология" или характерологията. И тук свободната воля се явява непредсказуемият фактор, който не ни позволява с пълна увер-

ност да предвидим поведението на човека в едни или други обстоятелства. Защото не е характерът, който прави избора, а силата, живееща вътре в нас, която съди и претеля всичко на везните на *Правосъдието*. Свободата е онова, което човек изпитва, когато отсъжда не въз основа на своя темперамент (етерното тяло) или характер (астралното тяло), но чрез везните на *правосъдието*, т. е. собственото си съзнание. Самата дума съзнание (съ-знание) включва идеята за везните в себе си, защото предполага "едновременно знание", т. е. знание на фак-

тите, намиращи се в двете блюда, висящи от двете страни на везната. Съзнанието не е нито продукт, нито функция на характера. То е над него. И именно тук и само тук започва областта на *свободата*. Несвободен е този, който съди или постъпва по волята на характера или темперамента си, но безусловно свободен е онзи, който се ръководи от *съзнанието*. Но *Правосъдието*, т. е. прилагането на везните е само началото на дългия път на развиване на съзнанието и следователно на увеличаване на свободата.

(Следва)

Сватовници ти пращам
в лято подранило –
два бръмбара
със злато по мустачките.
Сватовници ти пращам
в лято подранило –

два облака
в дъга запрегнати.
Сватовници ти пращам
в лято подранило –
по късна есен те очаквам
да пристигнеш,
на жълта тиква
колесницата възседнал.

ЗАМЪКЪТ КАРЛЩЕЙН

Намираме се в „сърцето на Европа“ – Бохемия. Тази област не само е географският център на Европа, но е била духовно средище, в което са се срещали, кръстосвали, обменяли течения, идващи от всички посоки на континента.

През 14 век Карл IV – император на Рим и крал на Бохемия – превръща Прага в своя резиденция. Една изключителна индивидуалност, Карл безспорно е един от духовните водачи, тласнали времето си напред. Роден в Прага на 14.V.1316 г., потомък на Люксембургските крале и чешката династия на Пшемисловците. Следвал в Сорбоната, дълбоко свързан с езотеричното християнство, мистик и ерудит, Карл решава да превърне Прага в духовна столица на Европа, като основава и първия централно-европейски университет. По негово нареждане се полагат основите на новия град Прага, който е замислен да стане „новия Ерусалим“. Съвременните изследователи установяват, че в градоустройствените планове са заложени множество астрономични и астрологични схеми и закономерности.

Недалеч от столицата си, Карл построява замък, посветен на духовната история на човечеството, замислен като място за поклонение и духовно средище, в което да се събират „новите рицари на кръглата маса“.

Замъкът Карлщейн е разположен в долина, за която се смята, че е образувана от кратер на метеорит и която има много силно енергийно излъчване, с много специфична биосфера и богато биоразнообразие, както сочат данните от палеоложките и геоложките изследвания. Недалеч от замъка е открито голямо „гробище“ на динозаври. Още по времето на

Карл са били намерени останки от тези древни влечуги и в двореца се пази в стъклен саркофаг скелет на малък динозвър, който е бил смятан по онова време за скелет на дракон.

Замъкът е ограден от пет хъла и може да бъде достигнат само от югозапад. Хрониките ни осведомяват: „...През годината 1348 от Господа Христа, в деня на св. Марко, Карл, царят на Рим и Бохемия... посади лоза, която беше специално донесъл, под замъка Карлщейн, който тъкмо започваше да се издига.“

Кога точно е бил отворен Карлщейн не е документирано, но според съвременните астролози „на 27 март 1357 г., в 12.20 ч. сградата на замъка е била окончателно завършена, защото този тържествен хороскоп с всички планети над хоризонта и асцендент 8 градуса от знака Лъв е характерен за повечето важни моменти от историята на чешката държава и управлението на Люксембургите.“ А по времето на Карл нищо значимо не е било предприемано без астрологична консултация. Така че и днес интересните тълкувания на Карлщейн се основават на друг тип познание, а не само на конкретното изследване на историческите факти.

Постройката на замъка е на три нива. На първото се намира императорската резиденция, над нея се издига Малката кула с параклисите на Света Екатерина и Дева Мария. Голямата кула със злата на Светия кръст оформят третото ниво. В композицията е въплътен йерархичният замисъл за триединството: физическият план, представен от поките на царя, ангелският – символизиран

от Малката кула с преобладаващия мотив за Дева Мария, и Голямата кула, която се свързва с Божествения свят. Дух – гуша – тяло – в едно.

На върха на Голямата кула, зад стените с дебелина 7 метра – през които никога не е могъл да проникне нашественик, дори когато останалата част на замъка е била превзета от шведите – е скътаното най-сияйното съкровище на замъка, обкованата със злато зала на Светия кръст.

След като човек е напуснал външните помещения, предстои дълго изкачване по витите стълбища на кулата. През тесните прозорци се разкриват все по-отвисоко прекрасни картини от околността. Светлината намалява, хладината на дебелите каменни стени ни обгръща отвсякъде, мисълта се възбъбва навътре, далеч от шума на ежедневието. По стените са изографисани житията на Св. Вацлав – покровителят на Чехия, и св. Людмила. Стълбите свършват при дебела сводеста врата. Гледката, която ни очаква зад нея, е почти нереална. Залата на Светия кръст е замислена да представи небесния Ерусалим, чиито стени според библейския текст „са от чисто злато“. Меката светлина на златото грейва от сводестите тавани и стените, които изцяло са покрити с великолепен златен обков. На височина около 1.50 м. от пода стените са облицовани с полирани повърхности от скъпоценни камъни (пак според библейския текст), основно ахат и аметист. Скъпоценните камъни оформят кръстове с различна форма и размер. Таванът е покрит с венециански леци, блещукащи като звезди на златния свод, „небето“ е украсено със Слънце, Луна и планетите. Звездите на тавана също образуват системи от кръстове, напомнящи апокалиптичните знаци от „Откровението на Йоан“. Над големия олтар на залата се намира триптих, изработен от Томазо да Модена.

Пред олтара е поставен Светият кръст на Бохемия. Макар и малък по размер, той доминира в пространството на

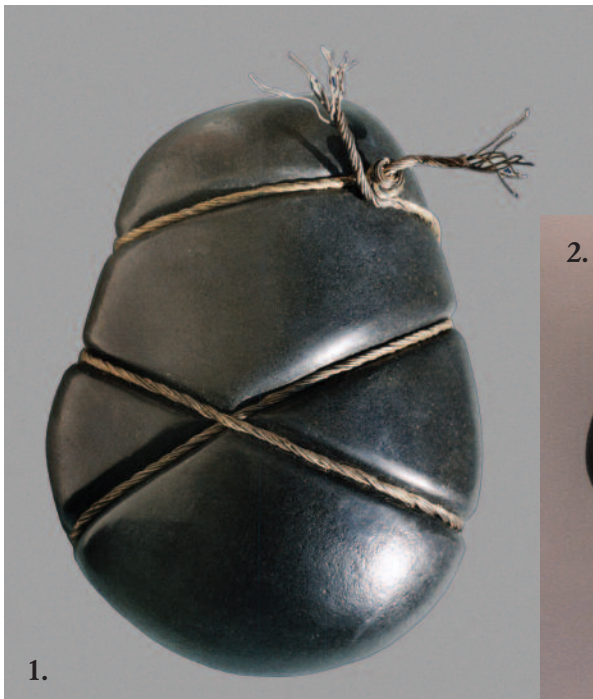
залата. В него са вградени скъпоценните реликви от Разпяването – две парченца от Христовия кръст, два тръна от венеца на Христос, един звондей и върха на копието на свети Лонгин. Като владетел на огромна империя, Карл с огромна страст е издирвал по всички краища на света свещени реликви, за които се е смятало, че имат чудодейни свойства и по-голямата част от които се намират в залата на Светия кръст. В олтара се съхраняват парченца от мощите на повече от 40 светици.

Стените на залата са били покрити впоследствие със 130 платна от школата на Майстор Теодорик. Картините са аранжирани с геометрична прецизност на три и четири реда една над друга и представят портрети на „небесното воинство“. Аранжировката и избора на картините следват стриктно йерархията. Светците и мъчениците са подредени съобразно литургията „На вси светици“. Ефектът на картините е великолепно подсилен от играта на светлината, която е резултат от слънчевите лъчи, преминаващи през кристални рисувани стъкла, и светлината на лампите и свещниците, отразяваща се в полираните повърхности на скъпоценните камъни и златните покрития.

Замъкът Карлщайн е бил замислен като място за поклонение, като свещено място, съхраняващо свети мощи, пред които някогашните пилигрими са идвали да се преклонят. Изкачването на Карлщайн е напомняло издигане към свят планински връх, символично поклонение пред светите места на Палестина. Пътят е водел пилигримите стъпка по стъпка към преминаване през трите равнища, за да достигнат мистичното великолепие на залата на Светия кръст. Един свят, в който земните богатства със своята красота имат стойност само дотолкова, доколкото дават възможност мисълта да се издигне към красотата и хармонията на висшите светове и да се устреми към небесното царство.

*Материала подготвиха:
д-р Св. Балтова, Т. Йорданова*

1.

1. Битка на силата

2. Послание

3. Бели пътища

4. Послание (детайл)

2.

МИЛЕНА БОЧУКОВА е родена в Пловдив през 1962 г.

Завършва Факултета по изящни изкуства в гр. Велико Търново през 1986 г. –

специалност скулптура и педагогика на

изобразителното изкуство.

Всяка година участва в множество колективни изложби и групови изяви. От

2000 година насам има

четири самостоятелни

изложби в Пловдив и София.

Нейни творби са собственост на Градската художествена галерия в

Пловдив и на частни

колекции в България,

Германия, Франция, Русия,

Швеция и др.

3.

4.

Мекотата на камъка

Интервю с Милена Бочукова

Защо избира камъка?

Излъчването на камъка е особено. Звучи като свързващо звено във времето. Звучи и древно, и космично и това го прави вечен материал.

В ръцете ти изглежда мек?

Това е въпрос на идеен подход. Всичко в Природата е живо и в материалния свят законите са едни, но в света на идеите има други закони и мекото е по-силно от твърдото. Това е причината, която ме накара да третирам камъка като нещо живо, като живо същество, което има и други качества, много различни от онези, които му придаваме.

Какво искаш да кажеш със скулптурите си?

„Битката на силите“ е напоследък основна тема за мен. Имам около 10 работи на тази тема. Мекото побеждава твърдото. Мекият принцип е по-силен. Това ме е възмувало не само като абстрактна философия, но и като конкретен начин на живот. Това са символи, с които пресъздавам личните си проблеми като човек.

Камъните са били почитани в древно-

стта, особено тези с определени форми.

Има камъни, които са завършено произведение на скулптора Природа. Аз избирам такива, с които мога аз да завърша една идея. Незавършените форми ме привличат, позволяват ми да видя какво има в тях и да го разкрия.

Ти си зодия риби. Може би мекотата на водата, която извайва камъните, ти е присъща?

Работя с речни или морски камъни. Фактурата, която се постига по естествен начин, от водата, не може да бъде постигната изкуствено, не може да бъде „фалшифицирана“.

Може ли изкуството да ни помогне да пресъздадем света, в който живеем?

За мен изкуството е начин да споделя как аз чувствам света. Всяко изкуство, всеки стил е конкретен език, една вибрация, на която трепти конкретният човек, и когато срещна отзвук у хората, които харесват изкуството ми, това е като да срещнеш подобна вибрация, хармонична с твоята и е много възмуващо. Изкуството е език на душата.

Сп. „Житно зърно“

Възрастен индианец чероки подготвя внука си за живота.

— Страшна борба се води в мен — казва му той, — два вълка се бият. Единият вълк е добър — той е истината, смелостта, добротата, великодушието, скромността, правдивостта, любовта, разумността. Другият е лош — той е злобата, завистта, страхът, малодушието, коварството, гневът, алчността, лъжата, лицемерието.

Тази битка се води и в теб, и във всеки човек.

След като размисля около минута, детето пита:

— И кой вълк ще победи?

— Когото храниш.

*Надяна облак планината –
чорап
на босия си крак –
и стъпи
в есента.*

МИРЪТ

Из „Срещи с малките братя“

Борис НИКОЛОВ

Стоях над бездната на Езерото на Съзерцанието и наблюдавах как в дълбините гаснат последните светлини. Езерото заспиваше. Слънцето клонеше на запад. Вечерният покой се спускаше над планината.

Зад формите в Природата има скрит живот. Човек може да общува с него и да придобие неговия мир. Тогава мирът е сила, която се излъчва от човека. Чрез нея той може да има всичко, каквото пожелае. Няма съществуване, което да не чувства Мира и да не е послушно на неговите повеления.

Наметнат със сивата гуна, аз не се различавах много от камъните наоколо. По тях пробягваха светлини и багри. И те имаха свой живот – разговаряха на свой език.

Странно нещо – животът има вкус и човек може да го опита, както чистата изворна вода. Човек може да го изследва и анализира с неznайните сетива на душата, да придобие от него знание и сила.

От скалата над бездната излезе зверче. То приличаше на лисица, но беше по-гребно, може би кръстоска с куче. Зверчето се приближаваше към мене, като че не ме виждаше. Скоро се уверих, че ме вижда и че знае за моето присъствие. От време на време то се спираше и издаваше стенание, като че въздишаше. Като дойде до мене, животното замря неподвижно, светло глава до земята.

Поисках да узная от какво има нужда, тъй като беше ясно, че то молеше за нещо. Тогава, на онзи всемирен език без думи, чрез който ние мигновено и непосредствено узнаваме каквото поискаме, узнах молбата на майката. Станах и тръгнах след нея. Тя ме повече по самия ръб на бездната, широк едва една стъпка, и спря до малка полянка сред скалите. Чух слабо скимтене, като се наведох, видях малко лисиче. То беше заклешило крачето си в цепнатината на скалата. Наведох се внимателно, освободих крачето и турих малкото при майка му.

Всяко живо съществуване чувства Мира и му се доверява. Проверил съм това много пъти и на малки, и на големи животни.

Майката издаде слаби, едва доловими звуци. Иззаг скалите излязоха още три лисичета. Тя ми представяше своето семейство, оказваше ми най-голямото доверие. А не е лесно да се преодолее родовия страх.

Сега майката беше щастлива – беше легнала на тревата, а малките бозаеха, като се побутваха едно друго. Големият Живот присъстваше тук.

Отдалечих се внимателно, за да не смутя семейната идилия.

Разделихме се и едва ли ще се видим вече. Но остана една малка радост от тази среща – една невидима нишка остана между нас. По нея тече Любовта, която свързва всички съществува.

ЕДНО ЗАВРЪЩАНЕ КЪМ СЕБЕ СИ, ЕДНО ПЪТУВАНЕ ВЪВ ВРЕМЕТО ЕДНО ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Анелия КУЗМАНОВА

*С любов и благодарност към Родопска планина и нейните светли стопани,
които за пореден път ме върнаха
от царството на Хадес.*

Време беше да предприема това пътуване. От четири години не бях ходила в Родопите – мястото, където съм родена. Пристигам в Смолян. Вървя по улицата и веднага усещам, че не съм в хармония с тукашната атмосфера – все още съм под влияние на софийската припряност, на вечното бързане и препускане. Спирам за момент, отпускам се, вдъхвам с пълни сили въздушния въздух и в миг спокойствието и мекотата на този край се преливат в мен. Какво блаженство. Отново у дома. Отново завърнала се тук, с ясното съзнание, че в този момент само родното място може да ми даде енергията и силата, за да мога да продължа напред.

Първата глътка въздух в моя живот съм поела в Устово – само там е имало родилен дом, а съм израснала до третата си година в Смолян. След това сме се преместили в София. От тогава всяко едно завръщане ми носи своя дар. Това е родният край – не те пита защо те е нямало толкова време, защо, залисан от други задачи, него все пропускаш да го посетиш, защо чак сега... Хиляди въпроси, които не задава. Посреща те с кротко мълчание, обгръща те с тишина и мир – той знае езика на Душата. Една след друга от очите ми се ронят сълзи, събрали в себе си молбата за прошка и посланието на закопнялото ми за тази любов сърце.

Първият ден се разхождам из Смолян, попивам местната атмосфера – старая се да ста-

Фотограф: Никола Лаутаиев

на част от нея. Слушам разговорите на хората, зяпам по витрините... Влизам в един магазин за спортни стоки. Първото нещо, което чувам е: "Зора се е чудна зазорила, тя живота нов е проявила" – Паневритмията. Поглеждам продавачката, мислейки, че тя си е пунала касета. Жената, потропвайки си в ритъма на музиката, ме пита с какво може да ми помогне. Благодаря и излизам. На отсрещната страна на улицата има книжарница. (Между нас да си остане – аз съм върл фен на книги, книжарници, библиотеки и всички неща от този род.) Естествено, влизам в нея. И пак Паневритмия! Този път не се стърпявам и питам какво слушат. Оказа се, че това е радиоточката – приятелите работят по един изключително фин начин, изпълвайки ефира с музиката на Учителя.

Следващата сутрин идва със своето послание – тръгвам към Широка Лъка. Хващам рейса до там – стар, боен ветеран, който обаче успешно преодолява всички завои и дупки. Не зная дали някога сте пътували из Родолите, но на мен винаги ми е като за първи път. Тесният, изсечен през планината път. Величествените борове, чийто аромат се усеща дори през бензиновите изпарения. Борове, скали, борове – и аз сред тях. Благодаря на тези работни ръце, на тези светли умове, построили пътища преди десетки години, които се ползват от много поколения след тях. Минаваме през Стойките и не след дълго рейсът спира в Широка Лъка. Отивам в една от местните къщи, която е направена да приема туристи и почиващи. Места няма. Упътват ме у други хора – там пък няма никой. В Широка Лъка има два хотела, но ми се иска да спя в къща. Зная, че всичко ще се подреди. На площадчето се заговарям с една жена. Тя веднага тръгва да търси заедно с мен място, където мога да преспя. В една от къщите стопаните чакат децата да си дойдат, в другата хората са заминали за Сливен – това ни осведомява съседката отсреща и ни препраща при Дафина, която също приемала туристи. Вървим по тесните улички. На места от плевниците се носи аромат на сено. Старите родопски къщи, построени една над друга, имат за мен осезателно послание – всичко тук е в тиха и спокойна хармония с Цялото. Дафина я няма, връщаме се обратно. Срещаме една жена – баба Злата, която ни казва, че Дафина няма да се прибира и отминава. В този момент усещам, че това е човекът, който ми трябва. Догонвам я и питам дали ще ме вземе при себе си. Тя ме поглежда, позасмива се и казва: "Па що да не те взема?" Мислела да пътува днес, но изпуснала рейса за Гела, където има друга "коща". Усмивам се – следващия ден мислех да тръгна за Гела. Уговаряме се да тръгнем заедно и там пак да спя при нея.

Влизаме в къщата – на този етаж има кухня, където баба Злата спи, стая и госта обширно антре. От десет години тя живее сама. Даже напоследък вечер заключва и отива да спи при гъщеря си. Веднага ме попита дали съм гладна и започна да приготвя за ядене. Сядаме да хапнем. Вкусно е! Говорим за едно, за друго. Всеки човек си има история, която е по своему изключително интересна, трогателна и поучителна. След малко вече ме нарича "сын". И още нещо – на някои от моите въпроси, преди да съм ги казала на глас, тя дава отговор. Та така си общуваме с моята хазайка – къде с думи, къде по телепатия. И отново чувам изключителния родопски израз: "То е за добро". Каквото и да се случи – приятно или не толкова, родопчанинът ще каже: "То е за добро." Ако го попиташ знае ли какво е положителен начин на мислене, той ще те погледне, ще ти се почуди на акъла, па ще продължи да си гледа работата. Това, което говори, той го мисли, то е част от него – и то все още е живо, защото не се е отделил от корените си, които са източник на дълбока народна мъдрост и рядка доброта.

Лягаме си. Събуждам се около два часа. Облечам се и излизам. Небето е осеяно с милиони звезди – една велика космична хармония, излъчваща толкова много любов! В душата ми е хубаво и леко. Чувствам вълшебството на този миг – със завивка, извезана от звездни светове, аз се чувствам обичана и вдъхновена. Обичам ги и аз. Представям си как ги прегръщам и заедно се носим из безкрая. Радост за мен е да играя със звездите и с децата – тогава се чувствам истински свободна. Лягам си. Не мога дълго да заспя след преживяното единение с Всемира – той в мен и аз в него, слети в една вечна хармония. В главата ми звучи тихата космична симфония, която тук, в царството на Орфей, аз долавям особено ясно.

Сутрин е. Баба Злата започва да приготвя закуска – попара. Казвам, че ще пия само чай. За

минути тя вече ми е сипала в една купичка и бързо слага втора супена лъжица захар, като е готова да сложи и трета. Засмивам се и казвам, че така ми е добре. По принцип ния чая без захар, но в случая тихо и кротко го изпивам, без да го бъркам. Благодаря и отивам да си почета.

По негласно споразумение, към девет часа двете се споглеждаме и решаваме, че е време за тръгване. Баба Злата е на 76 години и от госта време не е ходила пеша от Широка Лъка до Гела. Разстоянието е около шест километра, но е само изкачване. Рейсът е чак следобед. Като истински представител на зодия Овен, тя смело obu гуменките, приготви торбите и каза, че е готова.

Потегляме. Минаваме моста, където е разклонението за Гела. От там хващаме една пряка пътека, госта стръмна. Баба Злата геройски върви. Излизаме на пътя и сядаме да починем. Тръгваме отново. Стигаме до чешма и посягаме – хич не ѝ е леко, но след малко смело продължаваме напред. След пет минути ни застига кола и спира – един мъж от Широка Лъка се качва към Гела по работа. Настаняваме се. Той разказва как неговата майка напоследък много се е отпуснала — хич не искала да се движи. Пристигаме в селото. То е разпръснато на няколко склона – ние сме за горната част, човекът е за долната. Баба Злата се приготви да слиза, но той само каза: “Утре е Богородица, нека и аз един хаур да сторя”. Закара ни до нейната “коща”. Благодаря му от сърце – той прояви любовта по един прост и красив начин.

И така – ето ни в Гела, едно от най-старите села в Родопите – “само” на около 3 300 години. В ранните старогръцки писмени паметници землището на селото “се споменава” като родно място на Орфей и като светилище на Дионисий. Поляната пред “кощата” е изпъстрена с цъфнали лилави минзухари. Накъдето и да погледна има необятен простор и всичко е като едно развълнувано море от зелени ливади, заоблени хълмове и тук-там по-остри върхове – Гела е разположена в подножието на най-високия родопски връх Голям Перелик (2 191 м.). Ухае на билки и прясно окосена трева. Аз съм тук и чувствам с всяка своя частица неописуемата нежност и любов, които обгръщат това вълшебно място.

Следобяд отивам на разходка нагоре по баурите. Краката сами ме водят – те знаят най-добре къде трябва да стигна. Ето го и моето място. Лягам на земята и се оставям изцяло в ръцете на Майката Природа – да излекува душата и тялото ми. Мога да споделя само едно – отново бях стигнала Предела, а все още имам да върша много работа тук, на Земята. И сега тази Земя ме взе в обятията си, отдавайки цялата си любов на мен, едно от нейните деца, което е възстановило връзката си с нея. Поклон пред Великата майка!

И това съм аз, но не същата. Преминала още една метаморфоза, докоснала се до вълшебства и таинства, пътувала в незначни светове и пак завърнала се тук.

Прибирам се. Приятно е да приседнеш до запалената печка. Огънят, този любим приятел, радостно ми кима, топли ме, подкрепя ме. Аз пак съм същата, но вече друга.

На ранина ставам да посрещна изгрева. Днес е рождество на Пресвета Богородица. Ден неделя. Всичко е обагрено с нежна аметистово-лилава краска, зеленото на хълмовете също. Привичната за този район мекота се усеща много по-силно. Омая и благодат се носи навсякъде. Мисля си за великата жертва, която направи “благословената между жените”. И отново любовта ме поглъща – усещане за велика чистота и святост, нежност и смирение, кротост и упование. Устните ми тихо шепнат молба за закрила и покровителство, молба да е винаги с мен и да ми помага – да развие и съхрани всичко онова, което Тя оживотвори. Благодаря Ти, Господи, за това утринно откровение. Благодаря Ти, Учителю, за мъдрото ръководство, великото търпение и непреривната любов. Благодаря на светлите същества, които ме пазят във “всички мои пътища и на ръце ме повдигат да не би да препъна о камък ногата си”.

“И ние познаваме и сме повярвали в любовта, която Бог има към нас. Бог е Любов, и който пребъдва в любовта, пребъдва в Бога, и Бог пребъдва в него.”

Септември 2002

Джоузеф Х. Пиърс
(Продължение от стр. 26)

ва мозъка. Всички данни сочат, че то доставя целия спектър на радиовълни, от който мозъкът извлича материала, за да изгради нашето вътрешно преживяване на външния свят.

Може би най-важното, което знаем сега, е че този радио-спектър на сърцето е дълбоко зависим от нашия емоционален отговор към света. Емоционалният ни отговор променя сърдечния електромагнитен спектър, който на свой ред подхранва мозъка. **Следователно всичко в живота ни зависи от нашия емоционален отговор на различните събития.**

Умът всякога се стреми надолу, сърцето винаги се стреми нагоре. Следователно не е умът, който влияе на сърцето, а сърцето влияе на ума. Умът е, който дава направление на сърцето, но за влияние □ сърцето е по-силно. И силни натури не са тези, които имат силен ум, а онези, които имат силно сърце.

Учителя

Из "Стремежите на ума и сърцето" □ ООК, 1923 г.

Въпрос: Как това ново знание може да се приложи по отношение на децата и тяхното правилно развитие?

Пиърс: Емоционалното развитие на децата, това как чувстват себе си и света около тях има огромно влияние върху растежа и развитието им. Това е основата, върху която се градят цялото им учене, памет, здраве, благополучие.

Ако емоционалната структура у детето не е силна и позитивна, никакъв вид развитие не би се осъществил цялостно. Развитието в една или друга област би било само една компенсация на другите липси. Така че първото и най-важно нещо, ако искате да имате умно, успяващо и здраво дете, е то да има позитивни емоционални преживявания. Заг това твърдение стоят резултатите, получени в места като Харвардския университет, Медицинския университет на Аризона и др., от учени като Щварц и Русик, Heartmath в Калифорния. Всичко започва с това, детето да се чувства безусловно прието, обичано и желано. Това е ключът на всичко. Може да имате всичко останало – висок жизнен стандарт, най-скъпите училища, най-добрите учители в света, но ако на децата липсва това първо условие да усещат, че са безусловно обичани поне от един човек, ако не се чувствуват сигурни и в безопасност в учебната среда, нищо много добро не може да се очаква.

Въпрос: Смятате ли, че след зачатие то наша генетична структура търпи промени?

Пиърс: Абсолютно. Например на около 11 годишна възраст мозъкът претърпява фина пренастройка и решава в коя посока ще се развива. Започват да се разпадат излишните нервни връзки или прединно в древния рептилиен мозък, или в новите интелектуални области. Къде ще останат повече връзки зависи от жизнената ситуация на детето до това време. Въпросът дали детето се е чувствало обичано и сигурно, или е трябвало да се защитава срещу враждебния свят оказва огромно влияние върху неговата интелигентност. И отново всичко опира до сърцето. Децата, за които говорим, са лишени от адекватно сърдечно-мозъчно подхранване. Те са се движили в среда на лишения и единственото, което можете да направите за тях, е да ги поставите в любящо и подхранващо ги обкръжение. Знаем, че звучи опростенчески, но наистина това изчерпва всичко. Младият човек се нуждае от слухово-гласово общуване, емоционално подхранване, игри, движения на тялото, визуален контакт, нежни звуци и топъл допир на физическо ниво.

Формула:

Аз искам моето сърце да бие ритмично, да се слее с пулса на Слънцето и правилно да изпраща енергията си по целия организъм, както Слънцето изпраща енергията си по целия свят.

Учителя

Въпрос: Нека се върнем към идеята за интелигентността – както Вие я разбирате – като функция между тялото, мозъка и сърцето.

Пиърс: Да, за мен най-възнаващото в тази история, която съм изложил и в книгата си, е ролята на сърцето. Медицинският и научен свят вече дава доказателства за нещо, което съм изследвал в последните си три книги – *интелигентността на сърцето*. Доста изследователи, включително и Националният институт за умствено здраве, бяха напълно игнорирани тези въпроси.

През 1955г. се обърнах към Института по сърцето в Боулдер Грийк, Калифорния и разбрах, че те са събрали всички изследвания в тази област от цял свят. Те ми предоставиха данни от неврокардиологията – така се нарича тази най-нова медицинска област. Оксфордският университет издаде огромен том, в който под името *Неврокардиология*, са съб-

рани медицински изследвания от цял свят, включващи и непубликувани до момента статии. Повярвай ми, изследванията в неврокардиологията са много по-впечатляващи от тези в квантовата механика. Това е най-голямото изследване на века, но засега не е схванато в същността си от обикновената аудитория.

Преди един век Рудолф Щайнер е предсказал, че най-голямото откритие на 20 век ще бъде, че сърцето е нещо много повече от помпа, и предизвикателството на новата епоха на човечеството ще бъде **да оставим сърцето си да ни научи да мислим по нов начин**. Това звучи съвсем окултно, но налице са преките биологични данни.

Това потвърждават цяла поредица от изследвания. Например тридесетгодишните проучвания на Карл Прибрам ни изправят пред най-голямата загадка, която изобщо сме срещали.

Роджер Пенроуз в Англия наскоро излезе с нови математически данни, за да докаже, че местата, където гендритите се срещат в синапси – а те са трилиони в нашето тяло и мозък – съставят електромагнитна аура. И ние намираме, че електромагнитното поле на сърцето холографски е идентично с полето, произвеждано от нашата Земя и от Слънчевата ни система. Сега физиците започват да разглеждат електромагнитната аура просто като организация на енергията във вселената. Всички тези полета работят на холографския принцип – тоест на миниатюрни, невъобразимо малки пространства между гендритите в синапсите, тялото, Земята и извън нея. Всичко това действа холографски и селективно.

Другото откритие е пряката, непосредствена връзка между сърцето и лимбичната система – „емоционалният мозък“. Учените откриха, че невронните връзки се отправят директно през амигдаларното ядро към пре-фронталните лобове. Префронталните лобове, или неокортекса, са последното еволюционно образуване на мозъка. Те са били рудиментарни преди около 40000 години. Наричаме ги „безмълвните“ мозъчни полета, защото засега използваме само най-долната част от тях. Висшите части на фронталните лобове продължават развитието си до 21 годишна възраст, т. е. около 6 години след като целият останъл мозък е завършил развитието си. В своята нова книга *Грешката на Декарт* Демиазио пише за ролята на емоцията при разума и за низшите отдели на префронталните лобове.

Пол МакЛиън от Националния институт за умствено здраве, който е един от най-ярките изсле-

дователи на мозъка в последните 50 години и продължава да работи на своите 80 години, говори за префронталните области като за „ангелските лобове“, като източник на най-висшите човешки ценности. Това е същото, което изтъква и Демиазио, но и двамата се спират само на нисшите отдели на префронталните лобове, развиващи се през първите три години, но не и на висшите им отдели, които завършват развитието си на 21 г. Затова аз съм свръх-оптимист.

Разбира се, цялата ни космология граматично ще се промени, когато раберем, че имаме холографско сърце. Но виждаш, че същевременно преминаваме през период на тотален колапс и хаос. Мисля, че Иля Пригожин коментира, че докато една система е стабилна, или в равновесие, вие не можете да я промените, но когато попадне в хаос, най-малкото количество кохерентна енергия може да доведе до нови структури. Може би хората, които се хармонизират със света, са малко, но те ще бъдат и **островчетата от кохерентна енергия**, която ще допринесе за нова ситуация.

Превод: г-р Св. Балтова

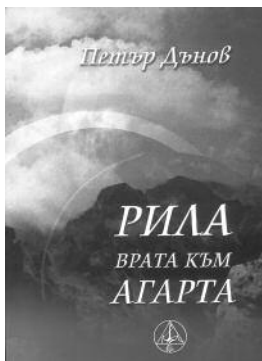
*Тогавя ще налее пълнолуние
И ще вървя до ехото на стъпките ти
Във кипналата лунна пяна.
Тогавя ще изгрее новолуние
И тихо ще се покатерим в тъмното
На двата рога златоткани.
И със звезда ще те замеря,
Ти със звезда ще ми отвърнеш
И двата рога островърхи
Под нас полекичка ще скърцат.*

*Какво ще стане,
ако забъркаме коктейл
от януари с юни?*

*Огромна топка сладолед –
от снега
и сладкия дъх на липите.*

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ

РИЛА – ВРАТА КЪМ АГАРТА, Петър Дънов, изд. *Бяло братство*, 2002 г., 100 стр., цена 2.70

Книгата съдържа извадки от сборните и рилски беседи на Учителя, в които се разкрива мистичното значение на планината Рила.

ДОБРОТО РАЗПОЛОЖЕНИЕ, Боян Боев, изд. *Бяло братство*, 2002 г., 160 стр., цена 3.50

Боян Боев е ученикът, прекарал най-много време неотлъчно до Учителя и оставил богат архив от стенограми на разговори с Учителя, писма, указания. Настоящата книга съдържа тематично подбрани записки, както и запис на четири разговора с Учителя. Застъпени са

темите за живота като школа и окултното ученичество, работа с Евангелието и методи за работа в школата на Бялото братство.

СВЕЩЕНИ ДУМИ НА УЧИТЕЛЯ, Беинса Дуно, изд. *Бяло братство*, 2002 г., 128 стр., цена 4.50

Тази книга – Привет към ученика – е трябвало да бъде първата в поредица от 11 книги според замисъла на Учителя. От излизането си за първи път през 1938 г. тя е претърпяла пет издания.

Настоящото фототипно копие изцяло следва първото издание.

ФАКТИ, ЗАКОНИ, ПРИНЦИПИ, I и II т. Учителя Беинса Дуно, изд. *Бяло братство*, 2002 г., 590 стр., цена 14,00

Двете книги представляват първо издание на лекциите от Общия окултен клас (XXII г.), изнасяни от Учителя през 1942-1943 г. в София.

КЪМ ИЗВОРА, Учителя Беинса Дуно, изд. *Бяло братство*, 2002 г. (под печат)

Книгата е първи том от първото издание на лекциите от Общия окултен клас /XV г./, изнасяни от Учителя през 1935-1936 г. в София.

ИЗВОРЪТ НА ДОБРОТО, Учителя, изд. *Кибела*, 2002 г., 332 стр., цена 7.00

Последните слова на Учителя са записани и представени от Боян Боев и Борис Николов. Съдържанието на книгата е извлечено от разговорите и беседите с ученици в Мърчаево по време на Втората световна война.

ГЛАСЪТ НА ЛЮБОВТА, Петър Дънов, изд. *Хермес*, 2002 г., 392 стр., цена 7.50

Избрани рилски беседи. Книгата е втората от поредицата на издателството, която съдържа избрани беседи от основните направления в творчеството на Учителя.

ПЪТЯТ КЪМ СВОБОДАТА, Беинса Дуно; изд. *Алфа Дар*, 2002 г., 304 стр., цена 4.20

Книгата съдържа беседи, печатани със съкратения във в. „Братство“, през периода 1932–34 г., редактирани от Влад Пашов.

ЕНЦИКЛОПЕДИЧЕН РЕЧНИК, Беинса Дуно, изд. *Астрала*, 2002 г., 1088 стр., цена 15 лв. Второ, допълнено и преработено издание на излезлия през 1997г. енциклопедичен речник.

ВДЪХНОВЕНИЕ

Сборник поезия и размисли, изд. *Хрикер*, 2002 г. *Андреяна Цонева, Константин Златев, Людмила Червенкова, Майа Атанасова, Мария Брайкова, Мая Коен, Наташа Балабанова*

Събрала вдъхновението на седем поетични гарования, тази книжка ще ви пренесе в един лъчист свят, от който струи красота. Неговите приказни образи надничат от „копринените“ илюстрации на Наташа Балабанова.

На добър час, приятели!

ДОБРОТО ПОБЕЖДАВА

Борис НИКОЛОВ

Едно лято предприех дълга екскурзия. Пътувахме пешком почти петдесет километра по непознати и безлюдни места, при това боси. Привечер пристигнахме в малкото манастирче „Свети Спас“, разположено на един базалтов хълм, недалеч от Ямбол. Бяхме прашни, изморени, гладни и с подбити крака. За наш късмет, случи се, че тук летуваха няколко семейства наши приятели. Те ни приеха радушно, топло, като че посрещаха родни синове. Дадоха ни топла вода да се измием, нахраниха ни. Починахме си и увлечени в разговори, не усетихме как се е свечерило. Сестрата помери да тури чайника, но се сепна: „Забравила съм да наляя вода! Какво ще правим сега?“ Казвам ѝ: „Аз ще отида на наляя, днес ходих няколко пъти. Защо се смущаваш?“ „Пуснали са вече кучетата!“ □ каза сестрата. Тя разправи, че вечер пускали две големи кучета вълча порода, толкова зли, че никой не смеел да излезе на двора. Казвам на сестрата: „Дај ми съветете.“ Чешмата беше на отсрещната страна на двора, в една пещера. Взех стомната и чайника и тръгнах. Сестрата с безпокойство откряна вратата, за да наблюдава какво ще стане.

Като излязох на двора, спрях се за малко □ за такава среща човек трябва да се приготви. Много пъти съм отивал срещу такава опасност. Като призовава Доброто, човек няма от какво да се бои. Тръгнах съсредоточен, с отмерена, спокойна стъпка □ тиха, но не дебнеща. Едното от кучетата беше легнало на сред двора. Минах край него, то само повдигна главата си, но не помръдна. Другото беше легнало напреко на входа на пещерата; приближих се и го прескочих. Влязох в пещерата, налях съдовете с вода. Когато излизах, кучето не беше на входа. Двамата пазачи бяха сред двора, като че се съвещаваха.

Човек има чудни сетива. Той може да знае има ли опасност около него, или не. Отворих душата си за Доброто и продължих да се движа. Като стигнах до кучетата, голямото застана пред мене. Спрях се. То се изправи на задните си крака и опря предните на раменете ми. Другото куче захана ръката ми над китката; с нея държах стомната. То обаче не стисна челюстта си. Напрежението трая минута □ кучетата ме освободиха и аз тръгнах; вървяха от двете ми страни и ме съпроводи до вратата.

Доверието възтържествува!

Чудното е, че от тази вечер кучетата станаха по-добри към хората □ не ги гонеха вече. А ние всяка сутрин излизахме на върха за изгрев-Слънце и кучетата не ни закачаха.

Доброто живее във всяко съществуване, стига да можем да го извикаме. То е сила всепобеждаваща. Мъдрецът казва: „В Новата Култура злото ще бъде слуга на Доброто.“

Из „Срещи с малките братя“

СТЪПКИ ПО НЕБЕТО

Добринa Баракoвa живее в Пловдив. Завършила е българска филология в университета във Велико Търново. Работила е като журналист в пловдивски печатни издания. Единствената ѝ стихосбирка „Щурче след буря“ излиза през 1994 г. Ражда се в годините на продължително и тежко боледуване, в принудителния затвор между четирите стени.

Представяме ви някои от стиховете на Добринa – като стъпки по пътя през болката към възшебството на живота.

От тъмната нощ на душата избликва вопъла:

„ята от гарвани небето връзват в примка. / И тясно става – / и тъмно става – / и ниско – / и страшно става. / Примка на небето / вързана виси.“ и „изгребвам с тънките си длани / тъмнина бездънна – / и дъно няма, / дъно не достигам!“ До предизвикателството – в стихотворението, гало името на стихосбирката:

„Властителю на болките, / хвърли ме в

Какво спокойствие е

- да лежа

на дъното на нощта

с разперени ръце

- никакъв страх.

Чувам

дружелюбните мисли

на звезди и планети

как полюбяват земята.

болка яростна ... –

... да ме издигне във въртопа си / и пак да ме удари в дъното –

и пак – / и пак – / и пак – / додето малкото, останало от тялото ми

изхвърли на брега.

И там, ако е речено

да имам още дъх –

да свирнат дробовете ми

като щурче след буря.

Страданието има предел, след който душата преминава от другата му страна. Добива силата за магическа метаморфоза:

Нанизах облака на клещица

и го изблизах.

Горчеше,

ала мънички слънца

изгряха на устата ми.

Перо от гарван

сгуших във дланта си –

разтворих я

и гургулица излетя.

Оса ужили ме,

помилявах я с подутия си пръст –
нектар натегна на крачетата ѝ.
Протегнах си ръцете
и нощта обрах –
от плодовете черни
утро се роди.

Дали така се отвориха сетивата ти за
малките неща, Добринна?

Или не си преставаала да виждаш онова,
което деца гледат?

„Шурче в стената / реже мрака на филий-
ки...“

или
„Рибите изскачат
над водата,
отхапват
късче от залеза
и се прибират на дълбокото
– да си играят на светулки“.

Споменът за детството е толкова
жив, че можем да го помиришем и докоснем.

Мирис на дим –
и детството тихичко слиза –
засмяно човече –
стопена снежинка –
в комина –
през болното гърло –
в лъжица рициново масло –
храбро снежно човече –
все по-нисичко снежно човече –
недя високо –
само морковче вече –
два въглена в снежната локвичка.
И пак –
Мирис на дим.
Детството тихичко слиза.

Но все едно дали през болката, или през
детството, светът, в който Добринна ни
въвежда, е свят на вълшебствата.

Къде потъна в тия мъртви месеци –
жужащ, шумящ, скрибуцащ, пеещ –
народът на тревата?
Не вярвам,
че купни от песен шурча,
каруци суетене мравешко,
чували с пеперуден полет
удавят ги безславно

есенните гъждове,
изцеждат се в пукнатини безименни –
замират там –
до младо слънце.
О, не.

Народът на тревата
с усмивка тънка
през таен зимен проход
при антиподите отива.
Под южните съзвездия
той учи
нови и горещи песни.
Там камили бавни
и жирафи тънконоги
скланят шиш
и разговарят
с народа на тревата.

О, как ще се дивим през лятото
на пламенното му усърдие!

По пладне –
и по залез-
и в просънница средлунна
все ще го чуваме –
народа на тревата –
натит със слънце до насита –
сух като съчица –
загадъчен-
неуловим –
безсмъртен.
С най-тайната усмивка
под мустачките.

Избелва се човешката гуша в алхимия-
та на страданието.

„... То беше утро / – на съня си дрехата
съблякла, / по-бяла от роса/ пред теб заста-
нах.

...Сега обличам се във бяло / от главата
до петите...“

И ако стъпките по земята носят болка
– то там горе, при белите облаци, дългите
облаци, бели дойки на светлината, се отпе-
чатват стъпките на Ходещата по небето.

И стъпвам

Стъпвам

Стъпвам

По небето.

сп. „Житно зърно“

ПРЕРАЖДАНЕ И ЕВОЛЮЦИЯ

(продължение от миналия брой)

Христо НАНЕВ

Четвърто съществуване

- Къде си?
- В манастир. Броим си.
- Какво броите?
- На броеница. Мрънкаме молитви.
- От коя раса сте?
- Монголоидна.
- Какво представлява манастирът?
- А-а-а, хубав е! (С гордост в гласа.)
- Мирни монаси ли сте?
- Да. Молим се. Моят наставник е там.
- На колко години си?
- Около двадесет.
- А наставникът ти?
- Към петдесетте.
- Добър ученик ли си?
- Старая се. В жълто сме облечени.
- Главите ви?
- Бръснати, голи.
- Лицата?
- Гладки.
- Къде е това?
- В подножието на Хималаите. В манастира сме и се молим.
- Виж се на тридесет, на четиридесет години. Събития?
- Ставам наставник на млади монаси.
- От твоите ученици имаш ли си любимице?
- А-а-а, не! (С възмущение в гласа.)
- На колко души си наставник?
- На четири.
- Виж се на петдесет години. Събития?
- Къде са твоите ученици?
- Монаси, не в манастира, а сред хората.
- Това е нормално.
- На колко години умираш?
- На седемдесет и осем.
- Кой век е това?
- Шестнайсети.
- Кой те посреща в Отвъдното?
- Моят наставник.
- *Среща с персонифицирана на Земята Духовна същност.*
- С какви гуми те приема?
- Приятелски е настроен.

Това говори, че е издържал достойно изпитието на изминалия живот.

- Какво научи като монах?
- Да се моля.
- Обогаत्या ли те молитвата?
- С мисъл помагам на хората. И на себе си.
- От монашеското съществуване какви качества придоби за настоящето като Симеон?

– Искам пак да съм там. Това бе силна изява. Харесва ми повече от всички други.

Оттам идва влечението му към източните учения? Сега се занимава с бойни изкуства, интересува се от източна философия.

– С твоя Духовен наставник в Отвъдното къде отсядате?

- Пак в топката.
- С молитва може ли да се стопи негативна собствена карма?
- Да, а също и тая на другите.

Вече са усвоени познания за последиците от действията.

– Имал ли си тъмна карма, която в монашеския живот да премахнеш със смирение?

- Да.
- Каква е тя? Какви негативи е трябвало да надмогнеш?
- Бил съм лош.
- Върни се в тоя живот!... Виж се! Ти си на Земята...

Пето съществуване

- Убивам. Има метал по мен. Войн в Китай.
- Как завършва животът ти на войн – убиват те, или умираш от естествена смърт?
- Пленяват ме. Самоубивам се.
- Как?
- Отхапвам езика си. Краят настъпва от кръвозагуба. Така са ни учили: „Заловят ли те, за да не станеш предател, нямаш ли скрито оръжие, отхапи си езика.“
- *Странни обичаи.*
- Болезнена ли е смъртта?
- Боли, но честта е над това! (С гордост в гласа.)

– Бързо ли идва краят? Кръвта поглъщаш ли я, или плевеш?

– Задавам се. Прекъснах езика си из основи със зъби. Боли.

– Виеш ли от болка?

– Не.

От проучванията, които по-късно направих, узнах: на Изток действително е имало такъв вид ритуално самоубийство. Прегризването на езика в медитация силно ограничава страданието.

– Ти си воин, който се самоуби. Кой те среща в Отвъдното?

– Моят наставник от монашеството.

– Какво казва?

– “Не трябваше да убиваш хора, нито себе си!”

Изключително важен кармичен урок.

– Затова, че си се самоубил, получаваш ли възмездие?

– Да, отивам в манастира.

Нещата се подреждат.

– Там изкупваш натрупаните негативи с молитва?

– Да.

Това е сравнително по-лека форма на изтриване черна карма, каквато е убийството и самоубийството.

– Сам ли решаваш да идеш в манастир от Духовния свят, или те подпомагат да избереш тази съдба?

– Насочва ме моят наставник, но аз решавам.

– Той как изглежда в Отвъдното?

– Тонка като мен.

– На цял каква тонка си, след като бе боец самоубиец?

– Небесносиня.

– А той?

– Златистожълта.

Наставникът е по-извисен. Цветът му го издава.

– Ти си в света на Отвъдното. Защо ти бе необходимо съществуване на боец? Какво научи от него?

– Трябваше да разбере какво е ярост, какво е да убиваш. **Яростта те движи. Кара те да действаш.** (Категоричен отговор)

– С какво бихме могли да заменим тая движеща сила?

– **С любов. Тя е по-стабилна, не натрупва негативна карма.**

Това е един от най-важните и трудни уроци.

– Със сегашния си баща имаш ли кармична връзка?

– Не.

– Със сегашната си приятелка?

(След дълго мълчание.)

– Убивам я по времето, когато бях воин. Тя е мъж, наш пленник. Съсичам го. Не е лесно, но заповед... А той е добър... (Прави измъчена гримаса.) Гадно ми е.

В настоящия живот Симеон трябва с любов да изгори тежката си карма. След молитвата – с любов. В онова съществуване той разбра ценността на човешкия живот.

– Ти си в Света на душите. Уби своята приятелка, защото ти бе враг...

Преди да завърша въпроса, той рязко ме прекъсва:

– Тя ми прости в Отвъдното!

*Емоционалният отговор издава: **прошката е изключително важна за съдбата.***

– Заедно ли сте там?

– Да. В моята тонка.

Възстановихме само пет от съществуванията на Симеон. Проследихме едно от най-ранните прераждания на Земята преди около двеста хиляди години. Стигнахме през серия реинкарнации до наши дни. Ясно се вижда как **от живот в живот се натрупва тъмна и бяла карма, но заедно с това се приемат безценни уроци.** Личността расте в Духовен план с познание за добро и зло, с все по-ясна стойностна система за себе си и света. Със своя позиция. Душата еволюира. Пътят към познанието е трънлив. Човешкото развитие е с колебливия ритъм на тангото – три напред, две назад...

Наблюденията ме наведоха на извода: **кармата създава историята на душите.** В началото на еволюцията Духовната същност е част от чистото съзнание. **Философията го идентифицира с Бог – нещо, което още не е придошло материална форма. С “откъсването” от него започва животът.**

В нито една регресия не попаднах на човек, който е бил в предходно съществуване животно. Това поставя под съмнение древноиндуската теза за реинкарнацията: седем пъти – растение, седем пъти – животно и едва тогава – човек. Но нали при нисшите форми на живот отсъства съзнание и няма как да се предаде това...

Прераждането се подчинява на непоклатими закони и няма нищо общо с някои фриволни фантазии за него, тиражирани в масмедийите.

Откъс от книгата „Прераждане и еволюция“

За контакти с автора: 087/ 92 12 62.

„Jitno Zrno“ 2/2001
 (“Grain of Wheat”)
 An re-establishment
 of the Journal „Jitno Zrno“,
 founded by disciples and followers
 of the Master Peter Deunov,
 published from 1924 to 1944

Edited by
 Georgy Stoitshev
 Maria Kissova
 Dr. Svetla Baltova
 Tatjana Jordanova
 Ivanka Kresteva
 Jivko Stoilov

address: „Jitno Zerno“
 Sofroni Vratshanski str. 5A
 Plovdiv 4000
 Bulgaria

e-mail:
jitnozrno@hotmail.com
 tel.: ++359 32/235 080

ISSN 0861-427X

THE LIVING WORD	
The meaning of the history	<i>Beinsa Duno</i> 3
THE SCHOOL	
The disciple Averuni	<i>Milka Alamantcheva</i> 5
The purity	<i>from the lectures of the Master,</i> <i>compiled by Dr. V. Velev</i> 9
The human forehead	<i>Georgy Radev</i> 15
THE SYMBOLS IN THE BIBLE	
The maidens with the candles	<i>from the lectures of</i> <i>Beinsa Duno</i> 13
THE WORLD AROUND	
The animals	15
THE INNER WORLD	
About the snake, the apple and the spiral of DNA	<i>Ivan Popov</i> 21
Heart and brain	<i>two interviews</i> <i>with Joseph Chilton Pearce</i> 24
The name of Bulgaria (numerological analysis)	<i>Stephan Petrov</i> 27
The cards Tarot	<i>from the book “Meditations</i> <i>on Tarot” by Valentin Tomberg</i> 30
FOCUSSES OF THE SPIRIT	
Karlstein castle	35
The softness of the stone	the sculptures of Milena Botchukova 39
THE ONENESS OF LIFE	
The peace	<i>Boris Nikolov</i>
Return to the core	journey in the time one resurrection <i>Anelia Kuzmanova</i>
BOOKS REVIEWED	
Good overcoms always	<i>Boris Nikolov</i> 47
The footprints on the sky	the poetry of <i>Dobrina Barakova</i> 48
Evolution and re-inkarnation	<i>from the book</i> <i>of Hristo Nanev</i> 50

БЪЛГАРСКАТА МОЛИТВА

*О, Господи, през тази вечер бяла –
с камбанен звън, с тамянен дим и сняг,
спусни се на земята, заждняла
за Твоя дъх – и спри на всеки праг!*

*В последната колиба в крайнините,
в страната ни последния човек
през тази нощ да не прокаина дните си,
да бъде сит и сън да има лек.*

*Да се не чувства самотин и този,
що няма никого на този свят –
разкрий за него на баена чертозите –
и в тях да влезе той любим и брат.*

*И както там, в недрата на живота,
под снеговете огънат е жив –
в най-скръбното сърце ти обич свята
към тоз живот и хората вложи!*

Елисавета Багряна